பெரிய புராணத்துள்

இரு மணிகள்

(மநுநீதிச சோழர், நம்பியாரூரர்)

ஆசிரியர்

எம். கே சுந்தரம்

" அகிலா சுதன "

ஸ்ரீமகள் கம்பெனி
௧௨௨. வரதாமுத்தியப்பன் தெரு, சென்னை-௧

வெளியீடு 316

முதற் பதிப்பு மார்ச் '62

விலை ரூ. 1—00

இலங்கையில் ரூ 1—15

[illegible]

150, நேதாஜி ரோடு,
மதுரை

14, சின்னக்கடைத் தெரு,
திருச்சி.

202, வெரைட்டி ஹால் ரோடு,
கோயமுத்தூர்

138A, சிவாஜி ரோடு,
பெங்களூர்-1

எம். எஸ். ராமுலு கம்பெனி,
286, சைனா பஜார், சென்னை-1

ஸ்ரீலஸ்ரீ சமபநதசரணாலயததமபிரான சுவாமிகள

ஆகிய அமரா

"சிவககவிமணி" அவாகளின

அருளுரை

'**அகிலாநதன**' எனனும திரு **ஸ. கே. சுநதரம** அவா கள எழுதியுள்ள "ஆரூா மனனா"—"நமபியாரூரா" எனனும இரணடு நூலகளையும பாாததேன இவை முனனா '**இநதிா**' எனற மாதப பததிரிகையில அவ வபபோது கட்டுரை உருவமாக வெளிவநதவைகள். இவற்றை ஒரு சேரத திரட்டி நூல உருவததில இப போது இதனை ஆசிரியா வெளியிடுகிறாா பெரிய புரா ணததின தறகால ஆராயசசி நூலகளைக கணடால எனன விபரீதம விளையுமோ எனறு எனககு மிகுநத பயம அவ வெணணததுடனேதான ஆசிரியரது இந தக கட்டுரைகளுட பலவற்றையும படிததேன பயந திறகிடமிலலை எனறு கணடேன ஆசிரியா கதைப போககில பெரிய புராணததை அடி யொறறியே சென்றிருககிறது மகிழசசி தருகிறது இக காலத தவா படிதது மகிழக கூடிய செமபாகமாகிய நடையில, புராண சரிததததுககு மாறு படாத வகையில சில கருத துககளையும சோதது எழுதியுளளது—அழகு தருவதா கும

இவவாசிரியரது நன முயறசிகளயாவும சிறநது ஓஙகித தமிழுலகின ஆதரவைப பெறுவனவாக! ஆசி ரியா எலலா நலஙகளையும பெறறு நீடு வாழக

'சிவக் கவிமணி'

சேககிழாா நிலையம | ஸி. கே. சுபபிரமணிய முதலியாா பி ஏ, பி எல

23 4-52 | கோயமுததூா

சமாபபணம

அனபின சிறபபிலே அகிலததாயாகவும, அறிவுப பெருககிலே கலைததெயவமாகவும, பகதிப பிரபாவததிலே காரைககால அமமை, மஙகையாககரசியாராகவும, கறபின திறததிலே அருநததி, வாசுகி அமமையாராகவும வாழநது அமர நிலைபெறற அருடபெருநதாய—கலையுலகம போறறும சைவத திருவினா-சஙகு கணேசன அவாகளின ஆருயிாத துணைவி திருமதி அனனததாய அவாகளின அருபியாக விளஙகும கருணைக கரஙகளிலே, ''பெரியபுராணததுள இருமணிகள'' எனனும இரு நூலை சமாபபிககினறேன

எம கே சுநதரம

''அகிலாசுதன''

முன்னுரை

"பெரிய புராணத்துள் இருமணிகள்" என்னும் இந் நூல் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்னர் 'இந்திரா' என் னும் திங்கள் வெளியீட்டிலே தொடர்ந்து வந்த இலக்கியக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும்.

அறிஞர்களின் பற்பலவிதமான சர்ச்சைகளுக்கும் ஆராய்ச்சி களுக்கும் விரிந்து பரந்த அருளாளர் சேக்கிழார் பெருமானின் பெரிய புராண காவியத்தை, எளியேன் அதன் மீது கொண்ட பற்றினாலும் அன்பர் பலர் விடுத்த கட்டளையினாலும் "மட கலத்தே சுவர்ணக் குவியலை நிறைத்ததுபோல" எளிய தமிழ் நடையிலே எழுதி வந்தேன். ஆயினும் என் மீது கொண்ட அன்பி னாலோ அல்லது புராண காவியத்தைப் பற்றிய ஒரு சில கருத்துக் களும், அதைச் சொல்லுகின்ற போக்கும் நய முடையது என உணர்ந்ததாலோ என்னவோ அமரராகிய 'சொல்லின் செல்வர்' டாக் டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பெரிய புராணத்தை இன்று அரிய கலைப் படைப்பாக்கி மக்கட்கு அள்ளி வழங்கும் 'பெருஞ்சொல் விளக்கனார்' உயர்திரு அ. மு. சரவண முதலியார் போன்ற பேரறிஞர்களெல்லாம் பார்வையிட்டு என்னை மேலும் மேலும் எழுத ஊக்குவித்தார்கள். அம் மாமணிகளின் பாராட்டும் ஆசியும் நிறையப் பெற்றதினாலே தான் நீதிக்கு முதல்வராகத் தோன்றிய மநுநீதிச் சோழர், பக்தி யினால் பரமனையே தூதுவராய்ப் பெற்ற நம்பியாரூரர் என்னும் சுந்தரர் ஆகிய இருபெரும் தெய்வமணிகளைப் பற்றியும் உணர்ச்சி யுடன் வரைய முடிந்தது என்பதை இங்கு பணிவு கலந்த நன்றி யுடன் சொல்ல வேண்டியது அவசியமாகிறது.

அததுடன தமிழகததே, பெரியபுராண ஆராயசசியுலகததே ஒபபறற அருளமணியாக விளஙகிய அமரா கோவை 'சிவககவி மணி' உயாதிரு சி கே சுபபிரமணிய முதலியாா பி ஏ பி எல அவாகளின திருககண நோககிலே என இரு மணிகள' சென்ற போது அபபெருந தகையாரின அரிய மதிபபுரையும பெறும பேறுடையேன என்று கூறவே இதயம குளிருகின்றது, நாவும இனிககின்றது!

'இருமணிகள' புதுமைப படைபபிறகு ஆககமளிதத அறிஞாகளுககெலலாம என நெஞசுகந்த வணககததைத தெரிவிபப தோடன்றி வேறென்ன செயய வலலேன! இதைக கட்டுரை யாகத தொடாநது இநதிரா இதழிலே வெளியிட்டு ஆகக மளிதத தனவணிகத தோன்றல உயாதிரு ஆா எம பழநியபப செட்டியாா அவாகட்கும புததக உருவாககமளிதத சைவப பெருந தகை—ஸ்ரீமகள கமபெனி அதிபா உயாதிரு சஙகு கணேசன அவா கட்கும மற்றும இநநூலைப படிதது ரசிதது இன்னும பல எழுதத தூண்டுவிககும அனபான வாசகாகள அனைவருககும பணி வுடன கலநத நன்றியைப புலபபடுததுகின்றேன

ஞானேசுவரிபிரசுராலயம
இராதாபுரம

எம கே சுநதரம
"அகிலாசுதன"

ஆரூர்மன்னரின் அறத்திறன்

"அப்பா நான் வேண்டுதல் கேட்டு அருள்புரிதல் வேண்டும், ஆருயிர்கட்கெல்லாம் அன்பு செயல் வேண்டும்!" என்னும் அருட்பிரகாச வள்ளல் இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளத்தைப் போன்று தன்னுயிர் போல் மன்னுயிரையும் போற்றி, தராசின் முள் முனை போல் பாகுபாடின்றி நீதி ஆட்சி புரிந்த மனுநீதிச் சோழனை எண்ணுந்தோறும் தமிழராய்ப் பிறந்த எவர் மனந்தான் உருகாதிருக்கும்?

அன்னவருடைய சரிதத்தை அணிபெறப் பாடிப் பண்டைய நீதியின் பெருமையைத் தெள்ளிய கருத்துக்களுடன் விளக்கி வழங்கியிருக்கும் தெய்வப் புலவர் பெருமான் சேக்கிழாரை நாம் என்றும் மறவாமல் போற்றக் கடமையுடையராவோம்.

'ஆரூரில் பிறக்க முத்தி' என்று ஆன்றோரால் புகலப்பெற்றதும், மிகப் பழமையும், பெருமையும் வாய்ந்த திருவாரூரை அறநெறி ஒரு சிறிதும் வழுவாது அரசர் பெருந்தகையான மனுநீதிச்சோழன் அரசுபுரிந்து வருமநாளிலே, அன்னவர் செய்த தவப்பயனே உரு வெடுத்தாற்போல மைந்தன் ஒருவன் தோன்றினான். இறையருளாற் பெற்ற அச்செல்வன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமும் என்ன வளர்ந்து அரசர்க்குரிய பல கலைகளையும் கற்று தந்தையைப்

போல அறததிலும, ஆறறலிலும, அரனடிபரவும ஆனறோனாகவும மிககச சிறநது விளஙகினன

ஒருநாள அச செவவிய இளங குமரன தனபோ லொதத இளைஞாகள புடைசூழத திருககோயில போநது, தேவதேவியரைப போறறித திருமபித தன தோமிசையயாநது வீதியில பவனி வநது கொணடிருந தான அவவமயம இறைவனின சோதனையோ வென றெணணுமபடி ஒரு பசுவின இளஙகனறு மானெனத துளளிக குதிததோடி தேரின காலிடையே சென்று வீழநது மடிநதது அதுகணடு பினதொடாநது வநத தாயபபசு, தன அருமைக கனறின பிரிவாறறாமையால மெயவிதிா விதிாககக 'கோ'' வெனக கதறியழுது கணணீா சொரிநதிடும கோரக காட்சியைக கணட கோன மகன யாது செயதான எனபதைச சேககிழாா பெருமான சித்திரிககிறாா -

அலறுபோ ஆவைநோககி
ஆாஉயிா பதைததுச சோரும
நிலமிசைக கனறை நோககி
நெடிதுயிாத திரஙகி நிறகும
''மலாதலை உலகஙகாககும
மனுவெனும எனசோமானுக (கு)
உலகிலஇப பழிவநதெயதப
பிறநதவா ஒருவன'' எனபான

''அநதோ! பாவியாகிய எனனால பசுஙகனறு உயிா துறககவும, அதனால ஏழைப பசு வெநதுயாப படவும, அறநெறி சிறிதும வழுவாது நினறு உயிா தமைக காககும என கோமானுககு உலகில இப

பெரும பழி வநதெயதிட மகனெனப பிறநதேனே! இக கொடுமைககு யான யாதுசெயவேன?" என வருநதிய பின, "எநதையார ாதறியும முன, இபபழி நீஙகுதறகு ஒரு வழி செயவேன !" எனறுனனி, அருமறை ஆயநத அநதணரை நாடிச சென்றான

கனறை இழநத தாயபபசுவோ அதன முன விரைநது மனனவனுறையும பொற கோயிலின வாயி லுளள ஆராயசசி மணியைத தன கொமபினுல ஈாதது ஒலிததது ஒருநாளும இலலாத புதுமையாய அனறு அடிபடட இம மணியின பேரொலியானது -

பழிபபறை முழககோ! ஆாககும
பாவததின ஒலியோ வேநதன
வழிததிரு மைநதன ஆவி
கொளவரும மறலிஊாதிக,
கழுததணி மணியின ஆாபபோ
எனனததன கடைமுன கேளாத
தெழிததெழும ஓசை, மனனன
செவிபபுலம புககபோது

மனனவனுடைய செவிப புலனகளிலே மேற கணட பயஙகர உணாசசி அலைகளையெலலாம தோறறுவிததாய உடனே மனனாவன உளம பதறக கடிவுடன வாயிறகணணிக காவலரை விளிதது யாதென வினவ, அவாகள நிகழநதவறறைக கூறி, மெய சோாவுறறு விழக கணணீா அருவியெனச சிநதி துயரமே உருவாக நினறு கொணடிருநத பசுவினைக காடடினா.

அதுகண்ட கொற்றவன் இதயம் கொதித்தெழ, "இதென்ன கொடுமை! என் ஆட்சியின் மகிமை நன்று நன்று! இக் கோவினைத் துயரத்திற்குள்ளாக்கிய கொடியார் யார்?" எனக் கேட்டவாறு நெருப்பிடை புழுவெனத் துடித்தான்.

என்னே! அறத்தின் மாட்சி! அன்னவர்க்கு ஏற்பட்ட கனிவுதான் என்னே! கருணைக் கடல்" என்றால் அவரையன்றோ கூறவேண்டும். "தருமம், கருணை, அன்பு, பகை, இரக்கம்" என்று வாய்ப்பறை சாற்றுவதன்னளவில், திணைத்துணையும் பரிவிலா நெஞ்சுடையராய் வாழும் இக்கால மக்கட்கு, இவ்வுயரிய ஜீவகாருண்ய உணர்ச்சி ஏற்படும் நாள் எந்நாளோ? அந்நாளே நன்னாள்! 'பாரதபுண்ணிய பூமி' என்ற பெருமை கூறிக் கொள்ள வரும் பொன்னாள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

தன் "அருங் கண்மணி" என்று போற்றும் செல்வக் குமரனே கோவு தன் கன்றிறக்கச் சாவு தந்தவன் என்பதைத் தெளிவுற்றுணர்ந்த செங்கோலனுடைய சினம் நெய்கொண்ட அனல்போல் கொதித்தது. அறக் கடலின் ஆர்ப்பைக் கண்டு அமைச்சரும் அஞ்சினர். "இக் கொடும்பழி போக்க வழியேது முண்டோ?" என மன்னவன் அமைச்சரை நோக்க, அவர்கள் . . "அந்தணர் விதித்த பிராயச் சித்தங்கள் பலவுள. அஃதியற்றினால் இப்பழி நீங்கும் அரசே! நாம் இது பற்றி வருந்தற்க!" என விழித்தினர். "முடிபுனைந்த மன்னவன் உலகாளும் இலக்ஷணங்களை அறிந்த இவ்வமைச்சர் தம் கூற்று பெரும் வியப்பாகவே இருக்கி

றது! ஆளபவனுயிருககும ஒருவன எத்துணைக கொடுமை என செயயினும அவை பெரிதலல வெனபது இவர தம வழககுப போலும்! "கணணுறு நற நோய துடைகக கரமனறோ உதவவேணடும" கால காலகாளற போகக புறபடுதல அறிவுடைமையாமோ? அரசனாகி னும என னுடைய கடமைகளைச செயயத தவறுவேனு யின அறநேதவையின சாபமனறோ எனனைத தணடிக கும! கொறறவன எபபடி குடிகளும அபபடி? தேசமக களும நிலைகுலைய ஆரமபிதது விடுவர இனறு என சமயததிறகு ஏறற சடடமியறறின, 'நீதி' எனனும சொலலிறகு யாது விலை படுவது" "அறததாடசி புறககு அதமன" எனற ஏசசுமா ஏறக வேணடும? உயிரகளுககு, தனனாலும, தன அதிகாரம பெறறவர களாலும, பகைவரகளாலும, தீக குணமிககக களவரகளா லும, பிறிதோருயிரகளாலும ஏறபடும துனபஙகளை நீககி, அவரகளை இரடசிப பவனனறோ "காவலன்" எனனும வாரததைககேக வழிகோலுபவன?

மாநிலஙகா வலனாவான
மனனுயிர காக குஙகாலைத
தான தனுக கிடையூறு
தனனால தன பரிசனததால
ஊனம மிகு பகைததிறததால
கள வரால உயிர தமமால
ஆனபயம ஐநதும தீரத (து)
அறஙகாபபான அலலனோ?"

எனறார ஆரூர அரசர எனினும, மேலும பல ஆதா ரஙகளை எடுததுக கூறினாரகள அமைசசர்கள், அண ணல மனம திருமபாதா எனறு எணணிய வராய

அன்னவருரைத்த ஆதாரங்கள் யாதும் அரசர் தம் ஆற்றாமையை நீக்கவில்லை. உள்ளத்தில் துயரமும், வதனத்தில் பரிதவிப்புமே துளிர்த்தன. பின், "மதி மந்திரிகாள்! நீவிர் புகன்ற மொழிகள் "பூசணி கவர்ந்த கள்வன், சுண்டைக்காய் தானமீந்த வகை போன்றது!" அதனால் கன்றை இழந்த பசுவின் துயரம் தீருமோ? தீராதன்றோ? ஆதலின், நானும் அப் பசுவினைப்போல் சேயினை இழந்து தவிப்பதே நன்று! இதுவன்றோ நீதி!" என மொழிந்து, தன் அருமந்த மைந்தனை யழைப்பித்து அமைச்சரிடம் கன்று உயிர்நீத்தவாறு தேரை நடத்திக் கொல்லப் பணித்தார். இக்கொடியவுரை செவியேற்ற அவர்கள் பெரிதும் நடுக்குற்று ஓடி ஒளிந்தனர். ஆனால் தருமக்கடல் காமதித்திருக்குமா? குற்றம் புரிந்தவர் யாராயிருப்பினும் மன்னன் இரு கண்களில் இடம் வலம் என்ற பாகுபாடு யார்தான் பார்ப்பார்? எக்கண்ணின் துயரமும் ஒரு மித்ததே. இதில் வேறுபாடு காண எவருக்கும் இதயம் துணியுமோ? தானே தம் அருமைச் செல்வக்குமரனை சீரிய மைந்தனைத் தரையிலே கிடத்தினார். தேரையும் தீரத்துடன் நடத்தினார். மைந்தன்றன் உயிர் பிரிந்ததே, தேர்க்கால்கள் நன்றாய் அழுந்துமாறு ஏற்றிவிட்டார். என்ன அற்புதம்! அதோ! வான வீதியினின்று மலர் மழை பொழிகின்றது! அதனுடன் சோதி ஒன்றும் தோன்றுகிறதே! ஆம், ஆம்! அண்ணல் மநுநீதிச் சோழரின் செய்தற்கருஞ் செயல்களைக் கண்டும், அதனால் வருந்தி மன்னவர் பொழியும் கண்ணீர் மழைகண்டும், அறக்கடவுள் தருமதேவியருடனே பூதலம் விரைந்து வருகிறார்! எல்லார்க்கும் கண்ணுரு காட்சி நல்குகின்றார்! இறந்து கிடந்த பசிளங்கன்று துள்ளிக் குதித்து

தாயபபசுவினிடம ஓடுகினறது! தனபால உயிா பெறறுவநத கனறுககு அனபால உசசி முகநது குளிபபாடட, தன மடிபபாலை ஆருயப் பெருககுகிறது! தேருககுப பலியான அருடகுமரன உயிா பெறறு வநது தநதையைப பணிகினறான இபபேரானநதப் பெருங காடசிகளைக கணடு அறததிறன மிகக ஆரூர் அணணலின இதயம மலாநது மகிழவெனும நறுந தேனைப பிழிகினறது!

தணணளி வெண குடை வேநதன
செயலகணடு தரியாது
மணணவா கண மழை பொழிநதாா!
வானவா பூ மழை பொழிநதாா!
அணணலவன கணணெதிரே
அணிவீதி மழ விடைமேல
விணணவாகள தொழ நினறான
வீதி விடஙகபபெருமான!

என்றமைநத, நம **சேக்கிழாா பெருமான** கவிச சிததிரம நமககு எததுணை இனபததை மனக கணமுன கொணடு நிறுததுகிறது!

தடுத்தாட் கொண்ட தம்பிரான

நினைபபவர் மனமே கோயிலாகக கொணடும வேணடுவார வேணடுவதே ஈநதருளும தநதையாகிய சிவபெருமான, நில மடநதை திலக மெனப போறறும பரத கணடததிலே, தமிழமொழி மலிநத திருமுனைப பாடி நாடடிலே, இயறகையனனை திருநடனஞசெயயும திருநாவலூர என்ற பதியிலே, தமிழறமும, மெயயந நெறியும, சைவததின வளமொளியும உலகிடை பரவி உயநதிடுமாறும, தமமீது இடையறாத அனபுடையவரும அறமிகு மனததையுடையவருமாகிய அநதணர குல மணி சடையனாரும, கறபரசி இசைஞானியாரும கணடு இனபுறுமாறு அம மெயயடியாரககு அழகிய செலவனொருவனைத தோறறுவிததார

தமபிரான அருளினாலே
தவததினால மிககோர போறறும
நமபியாரூரா எனறே
நாமமும சாததி மிகக
ஐமபடைச சதஙகை சாததி
அணிமணிச சுடடி சாததிச
செமபொன நாண அரையில மினனத
தெருவில தேர உருடடு நாளில,

அணணல தம அருளினால கிடைதத குழநதை சாதாரணமாயிருககுமா? அழகே உருவெடுதது வநதாறபோல இருநதது! சடையனார மைநதறகு 'நமபியா

ரூரன்' என்னும் பெயரிட்டு, அழகிற்கு அழகு செய்தாற் போல அணி பல பூணுவித்து அருமையுடன் வளர்த்து வந்தார்.

ஒரு நாள் அம் மைந்தன் மின்னலைப் போல பல வரிசை மிளிரப் புன்னகை புரிந்து, கன்னலைப்போல இன்மொழி பகர்ந்து சிறு தேருருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அது காலை, அந்நாட்டை அரசு புரிந்துவரும் நரசிங்க முனையர் என்னும் அரசர் கண்டார். கண்டதும் காதல் கொண்டார். அந்த அருமந்த சேயினைத் தாம் வளர்க்க அவரது உள்ளம் பேரவாவுற்ற தாகையால், தந்தையான சடையனாரிடம் சென்று பெற்றுத் தன் கண்ணெனப் போற்றி வளர்த்து வந் தார். கண்டவர் காமுறும் வனப்புடைய அக்குமாரர்

பெருமைசால் அரசர் காதல்
பிள்ளையாய்ப் பின்னும் தங்கள்
வருமுறை மரபில் வைகி
வளர்ந்து மங் கலஞ்செய்கோலத்
தருமறை முந்நூல் சாத்தி
அளவில்தொல் கலைகள் ஆய்ந்து
திருமலி சிறப்பின் ஓங்கிச்
சீர்மணப் பருவம் சேர்ந்தார்

அந்தணர் குலத்துட் பிறந்து, அரசரால் வளர்க் கப் பெற்று வரினும், அரசர்க்குரிய கலைகளையும் அவர் தம் மரபுக்குரிய நிலைகளையும் விட்டுப் பிறழாதவராய் அறிவுச் சுடராய், ஞானபுருடராய் யௌவனமும், பேரழகு முடையவராய்த் திருமணம் செய்தற்கேற்ற பருவத்தை யடைந்தார். அது கண்ட சடையனார் தம் குலத்திற்கேற்ற குணவதியும், புத்தூரில் வதியும் சடங்

கவி சிவாச்சாரியார் தவப்புதல்வியுமாகிய மாதரசினை தம் குமரனுக்கேற்ற கன்னி இவள் என நிச்சயித்து மணமகள் இல்லத்தில் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடு களைச் செய்யுமாறு பணித்து, சுற்றத்தார் ஆகியோர் கட்குத் திருமண அழைப்பும் விடுத்துப் பெருமகிழ்ச்சி யுடன் இருந்தார் குறிப்பிட்ட சுபதினமும் வந்தது உடனே,

மன்னவர் திருவும் தங்கள்
வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழவு கொள்ள
நம்பியாரூர் நாதன்
தன்னடி மனத்துள் கொண்டு
தகுந் திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப்
புரவிமேல் கொண்டு போந்தார்

மன்னவரால் வளர்க்கப்பட்ட பெரும் செல்வரல் லவா? அதனால், அவர் அரசகுமாரனுக்குரிய உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்தவராகவும் தூய திரு வெண்ணீற்றைப் புனைந்தும் பொன்னொளிர் மேனிய ரானார் ஆனால் இப்புற அலங்காரங்களைப் பிறருக்காகச் செய்தார் அழகும் உருவுமாகிய தம் இதய நாதனை மறவாது மனத்துளே கொண்டார் வாக்குமனங்கடந்த அத்தேவனின் திருநோக்குடன் புரவி மீதமர்ந்தார் மணமகள் இல்லம் புகுந்தார் ஆங்கு மறையவரும் மற் றும் அழகிய மடவார்களும்,

நிறைகுடம் தூபம் தீபம்
நெருங்கு பாலிகைகள் ஏந்தி
நறை மலர் அறுகு சுண்ணம்
நறும் பொரி பலவும் வீசி

உறை மலி கலவைச சாநதின
உறுபுனல தெளிததுவீதி
மறையவா மடவாா வளளல
மணம எதிா கொளள வநதாா,

அறிவும திருவும நிறைநத இளைஞர நமபியாரூரரை கணட நஙகையரும, மறறையோரும திகைததது "ஆ! இவனது அழகுதான எனனே! என! புரமெரிதத சிவ னெரிதத புருடன யாரென எணணியவன இவனாரோ? இலலை! இலலை! அவனுககுத தான உருவமே காண பவா உணராதவாறு சிவபெருமான தகிததது விடட னரே! ஒருககால இளமமாதா கடடழகயததை மயஙகித தவிககுமாறு அநதப பொலலாத பிரமனால சிருடடிக கப படட தேவனாககக கான இருபபானோ! ஆனால தேவனுக உளளயவா [illegible] பெணணையா மணககவருவான! இபபெருமகனைக கொளள சடஙகவி செவவி எததுணைத தவஙகள இயறறினளோ? "அடி தோழி! இக கடடழகனைக கணடு களிகூர நம இரு கணகளும போதாது போலிருககே! அதோ அவன பால வடியும திருமுக விலாசததைப பாரேன! இதை விட நாம உலகில காணும பாககியம வேறுணடோ!"

"கணகள எணணிலலாத வேணடுங
காளையைக காண" எனபாா
"பெணகளில உயர நோறறுள
சடஙகவி பேதை" எனபாா
"மணகளி கூரவநத
மணம கணடு வாழநதோம" எனபாா
"பணகளில நிறைநத கீதம
பாடுவாா ஆடுவாாகள ...

"ஆணடகை அருளின நோககின
வெளளததுள அலைநதோம" எனபாா
"தாணடிய பரியும நமபால
தகுதியில நடநத" தெனபாா
"பூணதயஙகிவனே காணும
புணணிய மூாததி" எனபாா
ஈணடிய மடவாா கூடடம
இனனன இசைபபட செனருா

மணமகனுகிய நமபியாரூராரை நோககிய மஙகை யா அனைவரும அவாதம அழகில சொககியவராய இன னிசைகளைப பாடியும ஆடியும, தமககுத தோனறியவா றெலலாம பேசியும இதயம பூரிததாாகள இவவித மகிழசசிக குழாஙகளிடையே மஙகல வாததியஙகள முழஙக பரிமிசை நினறிறஙகி நமபியாரூரா திருமண மேடையை நணணினா அவவமயம எனறும இள மையே யுடையாரும, ஆதியும அநதமும அறற நிததிய ராகவும உளள சிவபெருமான உடுககை பிடிதத கரததிலே தடியைப பிடிதது ஊனறி, உலகை ஆடடு விககும தமது திருவடியை ஆடடித தளாநத நடை யுடையராய திருமணமேடையை நணணினா அநத முதுபெரும தாததாவைக கணட அனைவரும,

மொயதது வளா போ அழகு மூததவடிவேயோ?
அததகைய மூபபெனும அதனபடிவ மேயோ?
மெயதத நெறிவைதிகம விளைநத முதலேயோ?
இததகைய வேடம? என ஐயு முறஎயதி
வநது திருமாமறை மணததொழில தொடஙகும
பநதரிடை நமபிஎதிா பனனுசபை முனனின (று)
"இநதமொழி கேணமின எதிாயாவாகளும"
எனருன.

முநதைமறை ஆயிரம மொழிநத திருவாயான

அனபருக கெளியோனுகிய (முதுமை உருக கொணட) சிவபெருமான மறையவா குழாஙகளை நோககி, "இஙகுளளாா யாவரும யான கூறுவதைக கேளுஙகள!" என று வேண டிதல வேணடாமையிலான, வேணடுகோள ஒன று விடுததாா

இவவுரைமடுதத நமபியாரூரரும, மறறுளளாரும "எஙகள அருநதவப பயனுக இஙகுறற அநதணா பெருமானே! நீவிா கூறுவது யாதுளதோ மொழி வீா " எனப பகனறனா அதுகேடட மூதியாா மண மகன நமபியாரூரரை நோககி, ' நமபியாரூரா! எமக கும உனககும இடையே ஒரு வழககொன றுளது. ஆதலின, நீ அவவழககினைப பேசி முடிததபினனா உனது திருமணவினையைத தொடஙகுக !" என று விளமபினுா உடனே நமபியாரூரா 'ஐய! நம இருவ ரிடையே உளள அவ வழககு யாதாயிருககும? அதை யான அறியுமாறு நனகு விளககமுறக கூறும அது முடிததலினறி திருமணம பெறுதறகு இசையேன!" எனக கூறினுா உடனே அமமூதியவா -

ஆவதிது கோணமின மறையோா!
என அடியான இந
நாவல நகா ஊரன இது
நான மொழிவ!"
தேவரையும மால அயன
முதல திருவின மிககோா
யாவரையும வேறடிமை
யாவுடைய எமமான.

வலிய ஆட்கொள்ளும் வள்ளல்

மக்கள் வாழ்க்கையில் மணம் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியல்லவா? மணவினை ஆற்றத்தான் மக்கள் தம் பணம் வழங்குகின்றனர். மக்களுக்கு நடத்தி மகிழ்வுறும் மாண்புயர் காட்சியன்றோ! இஃது? காரணமின்றி விரைந்து செல்லும் ஒருவரை நோக்கி "என்ன கலியாணம் பேசப்போகிறீரோ?" என்று நவில்வதையும் நாம் கண்டிருக்கின்றோமன்றோ! இதனால் திருமணம் என்பது தவிர்க்க முடியாததொன்று என்பது வெளிப்படை.

மங்களகரமாக மணச்சடங்கு நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சமயம் ஒருவர் இடையிலே புகுந்து "இதை நிறுத்து!" என்றியம்பினால் அங்குள்ளாரின் இதயம் எப்படி இருக்கும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

"வழக்கைத் தீர்க்காமல் மணத்தை முடிக்கலாகாது" என்று கூறிய வேதியரை அனைவரும் கூர்ந்து நோக்கினர். பழுத்த பழம் போன்று இருந்தது அவருடைய உடலம். பரந்த முகம், விசாலமான நெற்றி, மேனியெல்லாம் பால் வெண்ணீறு, ஒளிக்கிரணங்களையொத்து மினுமினுக்கும் சடைமுடி, நீண்ட தாடி. கமண்டலமேந்திய கரம். அவரது தோற்றம் காண்பவர் உள்ளத்திலே பக்தியை எழுப்பும் அருட்சோதி மயமாய் அரும்பிற்று!

"ஏ மறையோர்களே! இந் நாவலூரன் எனது அடிமை, இதனைச் செம்மையுறக் கேட்டு நீங்கள் ஒரு முடிவு செய்யுங்கள்! அதன் பின்னர்தான் மணச் சடங்கைத் தொடங்கலாம்" என்று மேலும் கூறினார் வேதியர்.

இவர் அடிமையாவர்கள் அறநயமேரோ? பிரான், திருமால் முதலிய எல்லாத் தேவர்களையும் அடிமையாகக் கொண்டு ஆள்கின்ற ஆண்டவனன்றோ! ஆயினும், தொண்டராம் நம்பியாரூரரைப் பிரியமாட்டாதவராய் இவ்வாறு கூறுகின்றார் இவரை யார் என்று அறிவரோ அங்குறையும் குழுவினர்? இம் மொழிகளைக் கேட்ட அளவிலே மணப்பந்தலிலுள்ள மறையோர் யாவரும் ஒருசேரக் குழுமினர். "வேதியரின் கோற்றம் நன்றாகத் தெரிகிறது ஆயினும் பைத்தியமோ?" என்ற கேள்வியைத் தமக்குள்ளே எழுப்பினர் சிரித்தனர் பலர் வெகுண்டனர் முதியோர் சிலர் "எங்கள் நம்பியாரூரரை நோக்கி அறியாமல் யாது கூறினீர்? உம்மைச் சும்மா விடோம்" என்று கச்சைகட்டினர் இளைஞர்.

நாவலூரரும் "இம்மறையோன் மொழி மிகவும் நன்று நன்று!" என்று எதிரே நோக்கிக் கூறி எள்ளி நகைத்தார். உடனே வேதியர் சினமுற்றார் தமது விழுந்த மேலாடையைக் கீழே விழாதவாறு ஒரு கையிலே தாங்கிக்கொண்டு நாவலூரர்பாற் சென்று "உனது பாட்டன் அக்காலத்திலேயே எழுதிக் கொடுத்த அடிமை ஓலை என் கையில் இருக்கக் கையிலேயே என்னை நோக்கி நீ நகைத்தது என்ன பேதைமையடா?"

எனறு கோபம கலநத கேலி மொழியால அதிகாரத துடன கேட்டார ஆருரரது அகததின கண்ணே- அருட பிழமபான ஆணடவன முனனரே அமைநது கிடநத மன நெகிழசசி மலர ஆரமபிததது ஆம முதியோரின அதிகாரததால தமககுள வநத சிரிபபினை அடககிககொணடு "சுறறமறற அநதணாகள, மற றொரு அநதணருககு அடிமையாவா எனற செயதியை முதன முதல நீரே இனறு பேசககேடடோம அத லின நீா பிததேறிப பேசுகிறீரெனறே தோனறு கிறது" எனக கூறினா

உடனே இறைவனா, இளமையே எனறும உடைய அநத முதிய வடிவினா அடஙகாச சினங கொணடு -

'பிததனு மாகப பினனும
பேயனுமாக நீயின
றெததனை தீஙகு சொனனுல
யாது மறறவறருல நாணேன
அததனைக கெனனை ஒனறும
அறிநதலை யாகில நினறு
விததகம பேச வேணடாம
பணிசெய வேணடும'" எனருன

"யான பிததனுமாகுக, அனறிப பேயனுமாகுக. நீ எனனை நோககி எததனை இழிதது கூறினும யான சிறிதும வெடகமடையேன எனனைபபறறி நனகு அறியாநிலையில எனனுடன விளையாடடு மொழிகள பேசவேணடாம எனககுப பணி செயய வேணடுவ தொனறே உனது கடன!" எனறு தம காரியததின

மீதே கண்ணும் கருத்தும் உடையராயிருப்பவர் என்பதை அகிலம் அனைத்தையும் உருவாயுடையார் அறிவுறுத்தினார்.

இது கேட்ட நம்பியாரூரர் "அழகு மூத்த இவரது வடிவம் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு உருக்குகிறது. ஆனால் இவர் பித்தேறிய பேச்சு மொழிகளோ சினத்தைப் பெருக்குகின்றன. இனி ஐய ஓலையுண்டு என்ற இவரது உரையின் உண்மை நிலையையும் உணர்வோம்" எனக் கருதினார். பின் அவரை நோக்கி "உம்மிடம் உள்ள ஓலையைக் காட்டும்! பார்ப்போம்!" எனப் பகன்றனர்.

நம்பியாரூரரின் ஓலை காட்டென்ற மொழி மறையவர்க்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. உடனே அவர் "நீ ஓலைகண்டு அதனைப் படித்துணரும் பேராற்றலுடையவனோ? அவையினர் முன் காட்டின் அவர்கள் கூறுவது கொண்டு பின் எனக்குப் பணி செய்வதற்கே தகுதியுடையாய்" என்று இழித்துக் கூறினர். இது மனம்பொறாது நாவலூரர் வெகுண்டு வேகமாய்ச் சென்று அவர் கையிலுள்ள ஓலையைப் பறிக்கத் தொடங்கினார். வந்த வேதியரும் அதற்காக ஏமாந்து ஓலையை விட்டாரில்லை, ஓலையும் கையுமாய் காவணத்தின் நாற்புறமும் ஓட ஆரம்பித்தார். இவரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தோடி, அவ்வோலையைப் பிடுங்கி "அந்தணர் அடிமைசெய்தல் என்ன முறை?" எனக் கூறிக் கொண்டே கிழித்தெறிந்தார்.

தசையெலாம் ஒடுங்க மூத்த வேதியர் அச் செயல் கண்டு நடுங்கினார், "இனிச் செய்வது யாது" என்று

மறையொலிக்கும் வாயால் குறையொலித்து நின்றார் "இந்தப் பெரியோர் தூய்மை இல்லிடத்தே இவ்விதம் கிழிந்து நலம் கெடுமோ? இது முறையோ? இது தருமந்தானோ? ஆரும் செய்யாக் கைவிட்டு இளமையினை வலிமை புனைந்து கரந்திருந்த அந்த அடிமை ஓலையைப் பற்றிக் கிழித்தெறிந்து, தானே அடிமை என்பதை உறுதிப்படுத்தினான்" என்பதை மறையவர் நிர்வகத்தும் மெய்யும் பிரிக்குறக் கூறி நின்றார்.

குழைமறை காதி னானைக்
கோதி லாரூரா நோக்கிப்
பழைய மன்றாடி போலும்
இவன் என்று பண்பில் மிக்க
விழைவுறு மனமும் பொங்க
''வெண்ணெய் நல்லூராயேல் உன்
பிழைநெறி வழக்கை ஆங்கே
பேச நீ போதாய்'' என்றார்.

இவர் வழக்கில் கைதேர்ந்தவர் என எண்ணி "நீர் வெண்ணெய் நல்லூரில் உமது பிழைபட்ட வழக்கைப் பேச என்னுடன் வருவீராக" என்றழைத்தார். அது கேட்ட முதியவர் "அந்தணர் யாவரும் நன்றே! அங்கு கூடிய அவையோர் முன் உன் பாட்டன் எழுதித் தந்த மூல ஓலையைக் காட்டி நீ என் அடிமையென்பதைச் சாதிக்கிறேன்" என்று ஆரூரருக்கு முன்னதாகவே கையில் தண்டூன்றி விரைந்து செல்லலானார். காந்தம் இரும்பை இழுப்பதுபோன்ற உணர்ச்சியிலே ஆரூரரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார் உற

வினரும "இஃது எவவாறு ஆமோ" எனனும ஐயுற வுடன பின தொடாநதேகினா

வேதியா நேரே வேதபாரகா நிரமபிய பேரவைக்குச் சென்று நிகழநததை விளமபினா அவையிற குழுமியிருநத அநதணா "மறையவா அடிமையாதல மாநிலததுணடோ? நீா கூறுவதெனனையயா"" எனறனா. அதறகு வேதியா 'உலகில இலலையாயினும இது ஒபபநதததால நோநததனறோ? இவன கிழிதத ஓலை இவன பாடடன மன மொழி எழுதிக கொடுதத தாசம" எனறா உடனே அவையோா "உன மொழி எழுதிக கொடுதத ஓலையைக காடடினாலலது அதை வலிய வாஙகிக கிழிததல உமககு வெறறிதரும செயலா? இம மூததாா கூறும வாாததைககு மாறறம கூற எமமால இயலுமோ? அவா கூறும வழககினால சாரமுளது எனபதறகு ஓலையைப பறறிக கிழிதத நீரே சானறாகி விடடீா" உமது எணணம யாது?" எனறனா அவா தம வினாவிறகு நமபியாரூரா

"அனைததுநூல உணாநதீா! ஆதி
சைவ னென றறிவீா எனனைத
தனககுவே றடிமை எனறிவ
அநதணன சாதித தானேல
மனததினால, உணாதற கெடடா
மாயையென சொலவேன யான
எனககிது தெளிய வொணணா"
தெனறனன எணணம மிககான

"வேதாகமம முதலிய சகல சாஸதிர ஆராயசசியில சிறநது விளஙகும அறிஞாகளே! எனனை ஆதிசை

வன என்று நனகு அறிவீா, உயா குலததுட பிறநத என்னை அடிமையென்று இவ வநதனா சாதில பாரா கில இது மனததிற கெட்டாமாயை அனறோ? என னல இது இரியபுடியாதது" என வருததததுடன மொழிநத நினறா நெஞசு நிறைநத துயரததைத அவ ரது வதனம எடுததுக காட்டிறறு

உடனே செமமையும நோமையு மிககுடைய மறை யோா வெலலும நெறறி விழிமறைததே நலல முதி யோன போல நிறகும, அடிமை கொளவநத அணண லாரை நோககி "இவா நம அடிமை எனனும உரையை எம முனபு ஏறறி உறுதிப படுததுதல வேணடும'

ஆட்சியில ஆவணததில அனறி மறறயாலா தஙகள
காட்சியின மூனறில ஒன்று காட்டுவாய .

என்று கூறினா

அதறகு " முனனே
மூட்சியிற கிழிநத ஓலை படியோலை மூல ஓலை
மாட்சியில காட்டவைததேன' என்றன மாயைவலலான

'முன அவன கிழிதத ஓலை நகல ஓலையே. இஙகு அவை முனனாக காட்டுதறகு மூல ஓலையைப பததிர மாய வைததுளளேன" என்று மாயயில மகாவல லமை மிகக அநத மாதவன கூறினன

அவையோா ஒருமிதது சரி "அவவோலையைக காட் டுக!" என்றனா. கிழ வேதியா ஆரூரரிடம அஞசியவா போல நடிதது "அவன முனனைபபோல எனனததாக

காதவாறு காப்பிராகில காட்டுவேன இதோ!'' என்றார் அவையினர் 'அவ்வாறே செய்வோம்'' என்றலும முதியவர் பளிச்சென ஓலையை அவர் முன் விடுத்தனர் பழம சுவடி பார்ப்பதில் திறமை பெற்ற கணக்கன் அதைப் பெற்று அனைவரும் கேட்கப் படித்தனன்

''அருமறை'நாவலாதி
சைவன ஆரூரன செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய நலலூரப
பித்தனுக்கியானும் எனபால
வருமுறை மறபு ளோரும
வழித்தொண்டு செயதற கோலை
இருமையால எழுதி நேர்ந்தேன
இதற்கிவை என் எழுத்து''

என்வரும வாசகங்களைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டார் நாவலூரர் சாட்சிக் கையெழுத்திட்டார் எழுத்துக்கள் யாவும் சரியாகவே அமைந்திருந்தன அவையினர் ஆரூரரை விளித்து ''இது உமது பாட்டனார் எழுத்துத் தானே நன்கு பாரும்?'' என்றனர் அது கேட்டு வலிய ஆட்கொள்ளும் வள்ளல், ''ஓலைகாண இவனே வல்லன? இவன் பாட்டன் எழுதிய கையெழுத்து வேறு இருப் பின அது கொண்டு ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்து, இரண் டும சரிதானா என்று பாருங்கள்'' என்றார் உடனே பார்த்து காப்பிலிருந்த அனனுரெழுதிய ஓலையின் எழுத் தையும் இதனையும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்து இரண்டும ஒத்திருத்தலைக் கண்டனர் ''இனிச் செய்வது பிறி தொன்றில்லை'' என்று ஆரூரரை நோக்கி ''இவர் வழி ஏவல செய்வதே உமது கடன்'' என்று அவையினர்

தீர்ப்புக் கூறினார். அதற்கு நம்பியாரூரரும் "இது விதி கூட்டுவித்த செயலாகில் ஒப்புக் கொள்ளேன் எனல் பொருந்துமா?" என்று நின்றார்.

பின்மறையவர் முனிவைப் பார்த்து "ஓலையில் கீழ் இவ்வூர் என்று காணப் பகர்கின்றீர் உமது பதி, வாழ்க்கை முதலியவற்றை விளக்கியுரையும்" என்றனர். வழக்கில் வென்ற அந்தணராகிய முதியவர் அதற்குத் தயங்கினார். "என்னை அறியீராகில், என்னுடன் வாரும்" என மொழிந்து முன் விரைந்தெழுந்தார். நம்பியும், மறையவர் குழாமும் அந்த அதிசயப் பெரியாரின் உறைவிடம், உள்ள தன்மையை அறியலாம் எனப் பின் நடந்தனர். முதியவர் 'வாரும் வாரும்' எனப் பின் தொடர்பவர்களையும் அடிமை கொண்ட நம்பியையும் அழைத்துக்கொண்டு திருவருட்டுறை என்னும் ஆலயத்துள் நுழைந்தனர். அவரைப் பின் தொடர்ந்தார் எவரும் அறியாப் பேரொளியுருவாய் ஒளிந்தனர். முதியவரைக் காணாது யாவரும் அதிசயித்து "எங்கே அவர்?" என்னும் வியப்புற்றுக் விடைகாணாது திகைத்து நின்றனர்.

ஆரூரர் "இவர் கோயிலுட் புகுந்தது என்னே?" என்று காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கினார். வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாகிய நாதனே என்று தம்மை அடிமை கொண்ட ஆண்டவனைக் காணாது போகேன் என்று ஆலயத்துள் அங்கும் இங்கும் எங்கும் தேடி அலைந்தார். அடியவன் ஆரூரன், அகங்குழைந்து மெய் சோரும் அக்காட்சியைப் பாரோடு விண்ணாகிப் பரந்த வடிவினராகிய பரமன் தான்மட்டும் காணத்

தெரியாதவராய தன்னருந் துணைவி பார்வதியம்மை யுடன் தூய வெண் விடை மீதமர்ந்து, பேரானந்தம் பெருங்காட்சி நல்கி, மறை மலர்ந்த திருவாய் திறந்து

முன்பு நீ நமக்குத் தொண்டன்
முன்னிய வேட்கை கூரப்
பின்புஇம் மேவலாலே
பிறந்தனை மண்ணின் மீது
துன்புறு வாழ்க்கைநின்னைத்
தொடர வறத் தொடர்ந்து வந்து
நன்புல மறையோர் முன்னர்
நாம் தடுத்தாண்டோம்'' என்றார்

''அன்பிலினிய ஆரூரனே! பூர்வத்திலே நீ என் அரிய தொண்டனாக இருந்தாய், மாதாருபியரான மாதர் தம்மீது மையல் கொண்டதனாலேயே புவிமிற பிறந்தாய், மீண்டும் இத் துன்புறு வாழ்க்கை நினைத் தொடராதவாறு தடுத்தாட் கொண்டோம், என்று கூறிய இவ் வோசையைக் கேட்டு, ஆரூரர் தன்னைப் பெற்ற தாயப் பசுவின் கனைப்புக்கேட்ட கன்று போலக் கதறினார் மெய்சிலிர்ப்பு உண்டாயிற்று, தொழுதகைகள் தலைமேல் உயர்ந்தன ''ஒன்றுக்குமற்ற எளியேனை வலிய ஆட்கொண்டது மன்றுளீர் செயலோ!'' என்று நெக்கு நெக்குருகினார், ஆண்டவன் கருணை வெள்ளத்துள் முழுகினார், பக்தியானந்த மென்னும் முத்தினை வாரி வாரி யெடுத்துக் குவித்தார்; களித்தார் இது காலை விண்ணவர் பூமாரி பொழிந்தனர். மறைகள் முழங்கின அப்பொழுது அன்னவரை ஓலை காட்டி ஆட்கொண்ட பெருங் கருணைப் பெருமான்

"மற்று நீ வன்மை பேசி வன்றொண்டன் என்னும் நாமம்
பெற்றனை நமக்கும் அன்பில் பெருகிய சிறப்பில் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டே ஆகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு(க)" என்றார் தூமறை பாடும்வாயார்

இவ்வாறு தம்பிரான் 'நம்மைப் பாடுவாயாக' என்று பணிப்பித்ததும், ஆரூரர் ஆட்கொண்ட அண்ணலாரின் தண்ணடி பணிந்து

"வேதிய னாகி என்னை
வழக்கினால் வெல்ல வந்த
ஊதியம் அறியா தேனுக் (கு)
உணர்வு தந்து உய்யக் கொண்ட
கோதிலா அமுதே இன்றுன்
குணப் பெருங் கடலை நாயேன்
யாதினை அறிந் தென் சொல்லிப்
பாடுகேன்!" என மொழிந்தார்

'நின் குணக் கடலுள் எதனை அறிந்து என் சொல்லிப் பாடுவேன்!' என்று நம்பியாரூரர் நாடி நிற்க, விடையூர்ந்த அங்கணர் அருட்டிரு நோக்குடன் "ஆட்கொண்ட காலத்துப் 'பித்தன்' என்று மொழிந்தனை, ஆதலால் என் பெயர் பித்தன் என்றே வைத்துப் பாடத்தொடங்கு!" என்றனர் உடனே நம்பியாரூரரும் 'பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளாளா!' என்று
வலிய ஆட்கொண்ட வள்ளலைப் பாடத் தொடங்கினார்

அம்பல வாணரின் ஆனந்தக்கூத்து

பகதி வலையிற படுவாராகிய பரமேசுவரன ஆரூரா தொடுதத அருநதமிழத தீஞசுவைப பாடலைக கேடடதும அகமலாநது "அடியவனே! நின பரிசுதத அனபினால நம மீது சாறறிய பாமாலையை ஏறறுப பரவசமடைநதோம இனனும நீ பலகாலம உலகிடை இருநது நமபுகழதனைப பாடுவாயாக!" எனறியமபி மறைநதாா

அரனருள திறனுறபபெறற ஆரூரா இபபொழுது நமபியாரூரா ஆனாா உறறாா உறவினரெனற பறறினை மறநதாா முறறுந முலையுமையாள பாகனை முடிதனிற கொணடாா கணணினறு காணபவையாவும கலாதரனின தோறறமாகவே எணணினாா வெணணிலா சூடிய வேதியமீர திணணியபொருளெனக கணடுணாந தாா அனனவா, க்ஷேததிர யாததிரை செயவதும, செநதீவணணனைப போறறுவதும தம வாழககையின இலடசியமாகக கொணடாா இவவாறிருநது வரும நாளில, திருநாவுககரசா தோனறிய திருவதிகை எனனும திருபபதி செனறடைநதாா

அவவுயரிய க்ஷேததிரம திருநாவுககரசா, தம கரததினால பணி செயயும பேறு பெறறமையால ஆரூ ரா அபபுநித நிலததை மிதிகக அஞசியவராய அவவூா எலலையிலுளள பொதுமடம ஒனறினுடபோநது தஙகி

ஞா சநதியா காலம வநது விடடமையால ஆஙகு கோயில கொணடெழுநதருளி யிருககும வீரடடானீசுர ரைததனனகததே கொணடு நிததிரை புரிநதாா

நமபியாரூரா நடு இரவில திடுககுறறு எழுநதாா. என' அவருடைய சிரததின மீது இரணடு பாதஙகள இருபபதைக கணடாா அவை அஙகு படுததிருநத ஒரு விருததருடைய அடிகள என்று அறிநததும அவரை நோககி, "ஐயரே! என தலைமீது நுமபாதங களை வைததிருககிறீர'" என்று கேடடாா அம முதியவா "ஐயா! என முதுமையால செயத பிழையைப பொறுததல வேணடும" எனத தமமுடைய காலகளை எடுததுக கொணடு 'பாவம இவர நகருது முதுமையின அறியாமைபோலும்'' என்று பிறிதோரிடம சென்று துயில கொணடாா நமபியாரூரா எஙகு போயினுமென? அஙகும அருளா அழகியமுடிமீது இருபாதஙகள இனிது அமரலாயின: அககாரணததால ஆரூரா துயிலுககுப பஙகமேறபடததானே செயயும' ஆதலின மறுபடியும எழுநது 'இபபடிச செயபவராயாா, என்று நோககினாா அஙகும தமமை முதலில மிதிதத பழைய மனிதரே இருபபது கணடு

"இஙகெனனைப பலகாலும மிதிததனை நீ யாா?"
எனனக
தஙகைசடைக சுரநத பிரான" அறிநதிலையோ!
எனககரநதான

"நீா எனனை உணாசசியறறவரா? இவவிடதது அயாநது துயிலும எனனைப பலகாலும மிதிதது இடுக கணை விளைவிதத நீவிா யாா?" என்று கேடடாா கஙகை

யெனும மஙகையை முடியுளேமறைததிருககும அககள வா—"எனனை நீ இனறெனறு அறியவிலலையா!" என்று கூறி, மாயமாய மறைநதார

அது கணடு வியபபும துககமும பெருக நமபியாரூரர். "மாலயன தேடிககாணுமணியே! எனனையுமோர் பொருளாககி, இதது்ணை அறபுதஙகளைச செயதவன நீதானோ? நின அரிய திருவடியை என முடிதனிறசூடட எததவததவம இயறறினேனோ!" என்று பலவாறு தோததிரம செயது, தில்லையமபதியை நணணி அஙகு கண கொணடார கணடு களிககுமாறு ஆனநதத தாணடவம செயது கொணடிருககும சபாநாயகரைத தரிசிததது

ஐநதுபோ அறிவும கணகளே கொளள
அளபபரும கரணஙகள நானகும
சிநதையே ஆகக குணம ஒரு மூனறும
திருநது சாததுவிகமே ஆக
இநதுவாழ சடையான ஆடும ஆனநத
எலலையில தனிபபெருஙகூததின்
வநதபோ இனப வெளளததுள திளைதது
மாறிலா மகிழசசியில மலாநதார்

அமபலவாணரின ஆனநதககூதது கணடு தனனை மறநதவராய், பகதியானநத வெளளததுள மூழகி நினறார் அவவமயம தடுதது முன ஆணட அணணலார் திருவருளால வாசகம ஒனறு வானிடை நினறு ஒலிததது 'அனபனே! ஆரூரில வருக நமபால" என்று கேடகபபெறறது அநத ஒலி

அண்ணல் தம் தோழர் அணங்கினை நாடல்

திருவாரூர் நகரத்தில் எங்கு நோக்கினும் சௌந்தர்ய தேவதை தாண்டவமாடுகிறது! வீதிகள் தோறும் மகர தோரணங்களென்ன! வாழை கமுகு முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப் பெற்றுள்ள காட்சிதானென்ன! ஓவிய வல்லுனரும் கண்டு வியக்குமாறு மாதர்கள் இல்லங்கள் தோறும் செம்மண்ணாலும் வெண்மாவும் கொண்டு தீட்டிய கோலத்தின் மாட்சிதானென்ன! 'ஆ! என்ன அழகுத் தேவனின் அற்புத சிருஷ்டியோ!'' எனக் கண்டவர் கூறும் கவினுறு காட்சியுடன் விளங்கியது.

'இன்று நமது அன்பிற்குரிய நம்பியாரூரன் நமது அழைப்பினை ஏற்று ஆரூர் வருகின்றான். நீவிர் அவனை வரும் சென்று அன்னவனை வரவேற்பீர்களாக'' என்று ஆரூர் மன்னும் தியாகேசப் பெருந்தகை, மக்கள் தம் கனவிலே தோன்றி உணர்த்தியிருந்தனன், என்ன, பின்பு, கூறவா வேண்டும்? திருவாரூர் தேவரூராகத் திகழ்வதற்கு!

அதோ! ஆரூரரும் வந்து விட்டார். என்ன அழகு! என்ன வடிவம்! 'கோடி சூரியப்பிரகாசம்' என்பார்களே அதனை இவரிடத்தன்றோ காணுகின்றோம். ஆம்

இவரொரு அறிவுச சுடரனறோ? பரம பகத சிகாமணி யனறோ? அருளும ஒளியும ஒருஙகு மிளிரவதறகுக கேடகவா வேணடும?

மஙகலவாததியஙகள கோஷிததன மஙகை நல லார நடம பயினறனர மணிவிளககேறறி மனை தொறும வைததனர மலர மழை பொழிநது புகழ வெய தினர "புணணிய புருஷனே வருக! போதகச செலவ நீ வருக!" எனப புனைமலர சூடடிப போறறினர பகதரும பாவலரும பாடடிசைததனர அநதணர ஆரவாரிததனர எமபிரான கருணை வாசகததால விளைநதவை இததனை அறபுதஙகளும," எனறெணணாநத நமபியாரூரர, அருடபிறநத மககளை ஆரவததுடன வணஙகி திருவளர தியாகேசப பெருமான திருக கோயில சென்று வணஙகி, "எனககினிய உறவே! அருளுடைததநதையே! ஆனநத வடிவமே!!" என பொருடடு எததனைய அறபுதஙகளையெலலாம ஆறறி வருகிறீர தேவரீர" எனறு ஊனும உயிரும உருகப பாமாலை பாடிப பரவசமாகி நினறார அவவமயம உணமையடியாகளின உறறதுணைவராகிய தியாகேசப பெருமான அருள மொழி யொனறு.

"தோழமை ஆகஉனககு நமமைத தநதனம நாமமுனபு
தொணடு கொணட
வேளவியில அனறு நீ கொணடகோலம எனறும
புனைநதுநின
வேடகை தீர
வாழிமண மேல விளையாடுவாய

என மிளிரநது வநத அநத அரியவாசகம ஆரூ ரையும ஆஙகுறைநத அடியவா குழாததையும ஆனநத

வாரிதியில வீழததிறறு அனறு முதல நமபி யாரூரா "தமபிரான தோழா" எனறுநயநதழைககப பெறறா " எலலாம எமை ஆட கொணட அணணல தம விளை யாடடு" எனத திருவாரூரத தியாகனை எனறும பிரி யாத அனபுடைததோழராய மகிழசசியுடன வாழநது வநதார நமது நமபியாரூரராகிய "தமபிரானதோழா"

உருததிர கணிகையா குலததிலே உதிததவரும, உமையொருபாகனும தியாகக கடவுள தம பொனனடி களுககு உடல, உளம, உரை ஆகிய வறறால உணமைத தொணடு புரிநது வருபவருமான 'பரவையாா' எனனும பணபுடைப பாவையா திலகம ஒரு நாள தன போலொதத பாஙகியருடன, ஓஙகு பூங கோயில உறையும பாஙகனுககு, அணி செயததறகுப பூமலா நிறைநத பொறறடடை ஏநதியவராய

அணிசிலம்ப படிகள "பாரவென
றடிபபடுத தனம" எனறூாபப
மணிகிள ாகாஞசி அலகுல
வரிஅர வுலகைவெனற
துணிவுகொண டாாபப மஞசு
சுரிகுழற(கு) அழிய "விணணும
பணியும" எனறினவண டாாபபப
பரவையாா போதும போதில
புறறிடம விருமபி னுரைப
போறறினா தொழுது செலவாா
சுறறிய பரிசனஙகள
சூழஆ ளுடைய நமபி

நறபெரும பானமை கூடட
நகைபொதிந திலஙகு செவவாய
விறபுரை நுதலின வேறகண
விளஙகிழை யவரைக கணடார'

தெயவீக இலடசணஙகள ஒருஙகே வாயககப் பெறற பரவை நாசசியார அணிசிலமபடிகள "கலீர கலீர" எனறு சபதிககவும, விணணும் பணியும பெண மணி நின அழகினுககே!" எனச சுறறுசுழற கூநதலைச சூழ நினறு வணடுகள வாழததொலிககவும, அனனம என்ன நடநது செலலும அணஙகினை, அணணலைப போறறி வெளிபபோநத தோழர ஆரூரர ஆலயததினிடையே கணடார கணடதும அவர மனம கொணட பரேமை தானெனனே!

கறபகததின பூஙகொமபோ'
காமனதன பெருவாழவோ'
பொறறுடைய புணணியததின
புணணியமோ புயலசுமநது
விறகுவளை பவளமலா
மதிபூதத விரைக கொடியோ?
அறபுதமோ சிவன அருளோ'
அறியேன . ... . "

எனறு அதிசயிததார பினனும அவரது உள ளம

"ஓவியம நான முகன எழுத
ஒணணுமை உளளததால,
மேவியதன வருததமுற
விதிததெதொரு மணிவிளககோ"

எனப் பலவாருக, பரவையாரின செமமையை எடுததுச செபபிறறு, அணஙகுமேல ஒருவித அனபு பெருகிறறு, 'காதல' எனும அமுத ஊறறு கடிகிறறு. "கண செயத பாககியமோ, இக கனனியைக காணு கினறேன?" என அவரது கணகள ஒளி வீசும பரவை யாரின கணகளுடன பேசி உறவு கொணடாடின பினபு கேடபானேன? நஙகையின உளளமும நாவலா பெருமானை நாடிறறு எனபதை நாம கூறவா வேண டும்? "என உளளங கவாநத இவ வழகன யாராயிருக கலாம?

"முனனேவந தெதிா தோனறும முருகனோ!
பெரு கொளியால
தனனேரில மாரனோ! தாா மாாபின
விஞசையனோ!
மினனோ செஞ சடை அணணல மெயயருள பெற
றுடையவனோ!
எனனே என மனந திரிநத இவன யாரோ?"

எனறு பரவையாரது இதயம நாவலா பெருமானை ஓா தெயவீக நாயகன எனபதை நனகு உணாததிறறு "கணணுககினியா இவரை அடைவதனறோ சிறநத பாக கியம!" எனப பெருகிய காதலுடன அவரது கருதது வலியுறுததிறறு, மாசறற தூய அனபிலே மலாநத அநத மெயக காதல—தெயவீகக காதல—ஒளி வீசும தணமதி போல உளளூா நினறு இனப ஒளி பரப பிறறு "எனனே என பரேமை! தியாகப பெருங கட லைத தரிசிகக வநத நான, ஏன இத தடுமாறறம அடைகிறேன?" என இறையவன பாலேறபட்ட

அனபு மீதூற உளம செனறு பெறறவராய தோழியரு டன தியாகேசன சநநிதிககு விரைநது போநதார

“எனனே, எம ஆணடானின சோதனை! அனபரீர! இஙகுறற அணஙககவள யார? என மனங கவாநத அம மடககொடி எஙகுறறாள?” என மின அனையார மைய லிலேததனனதயம ஆழநத தமபிரான தோழர வின வினா ஆஙகு நினறவரை நோககி “அப! அவர அண ணலடி பரவும இளங கொடியார, தியாகராசனின பொனனடிககுரிய பணி செயயும பூஙகொடியார, “பர வையார” எனபது அவர தம திருப பெயர உருததிர கணிகையர குலம” என்று உரைததனர அது கேடட அணணலை தம தோழர

“போபரவை பெணமையினில
பெருமபரவை விருமபலகுல
ஆரபரவை அணிதிகழும
மணிமுறுவல அருமபரவை!
சீரபரவை ஆயினள
திருவுருவின மெனசாயல
ஏரபரவை இடைபபடட
எனஆசை எழுபரவை!”

“என உளளங கவாநத பரவை! உயிரினுககினிய பரவை! புனனகை பொலியும பவளச செவவாயுடைய பரவை! உனனை யான அடைநதிட உளம மிக விரை கினறதே! எனனை ஆடகொணட தியாகனின திருவரு ளால, நினனை என அரிய துணைவியாகப பெற முயல வேன! ” எனக காதலின சகதி அவர இதய சகதி

யைக கடிநதிழுகக கனனியைத தேடுமாறு கடவுள தம பொறகோயிலுளளே புகுநதார

பரமனைப போறறிய பின பரவை நாசசியார் முனனதாகவே இலலம ஏகிவிடடா ராதலின, அண ணலார தோழா "எனனுயிராம அனனமே நீ எஙகுற றாய' உனனை யான மறகக இயலுமோ? கனனியை ஒருபால வைதத கருணை வளளல, நினனை என அரிய நாயகியாயத தாராதிருபபரோ? " எனத தையலாம தெயவீகப பரவையைத தேட லுறறார

முறுவல் என்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா!

"ஆருயிர்ப் பறவை யெனும் பாவாய்! நீ எங்கு மறைந்து விட்டனை! ஒளி வைரம் போன்று, எனது உள்ளமெல்லாங் கவர்ந்து எங்கே போய் ஒளிந்திருக்கின் றனை!"

"நிறைமதி முகமன்ன நேரிழையே! நினைக் காணாது குன்ற இறந்து நிற்கும் என் கோலத்தைக் கண்டிரங்கி, என் முன்னர், புன் முறுவல் பூக்கும் நின் வதனத்தைக் காட்டி ஆறுதல் தாராயோ?

"எனது தேவா! தியாக நாதா! நின் திருவடித் துணையே யன்றி மற்றொரு பற்றிலா இம் மைந்தனை, மங்கை தன் மையல் வாய்ப்படச் செய்து, ஏனோ மதி தன்னைப் பேதலிக்குமாறு செய்துவிட்டீர்! அம் மை நிறக் கண்ணள், என் மனமெல்லாந் திரித்து—'காதல்' ஓவியத் தையும் வரைந்து—கள்ளிபோல் கருத்தெல்லாம் கவர்ந் தோடி விட்டனளே!

"ஆ! அந்தி நேரமே!! நீயும் நல்ல தருணம் பார்த் துத்தான் வந்து சேர்ந்தனை! காதல் என்னும் தேவிற் குத் தாபம் காட்டுவதன்றோ உனது அரிய சேவை! கங் காதரன்றன் கனல் விழியால் உருவிழந்த காமவேளே

நின் கரும்பு வில்லின் நாணிறக்கும் குறும்பு மிகும் கூற்
றிறக்கும் நான்தான் இலக்காகினேனோ? நீ தொடுத்து
விடும் மலர் வாளியால் என் மனமெல்லாம் நோகின்றதே!
பண்பு மிகும் தென்றலும் கூட நின் கூட்டுறவால்
அனற் பிழம்பாக வீசுகின்றதே!

''பேடுகளுடன் கூடிக் குலவும் புள்ளினங்காள்! நான் படும் துயரமெல்லாம் நீங்கள் அறியீரோ? 'பாசம் மிகும் பரவையீர் உன் ஆசையினால் உளம் வருந்தி நிற்கின்றான் ஆரூரன்' என்று பரவையிடம் போந்து எனது குறை பகரீரோ?

''நீல வானத்தினிற் றவழும் வெண்ணிலவே! நின் தண்ணொளியும் உள்ளமெல்லாம் தகிக்கும் மர்மந்தான் யாதோ? '' என்று நாவலர் கோமான் தையலார் மீது கொண்ட மையலால் தேவாசிரியன் என்னும் தனியிடத்தமர்ந்து வருந்தியவராய் விண்மதியை நோக்க, அது தரும் காட்சியோ வெனின் -

'மறுவில் சிந்தைவன் தொண்டர் வருந்தினால்
இறும்ம ருங்குலார்க(கி)யார் பிழைப்பார்?'' என்று
நறுமலர்க்கங்குல் நங்கைமுன் கொண்ட புன்
முறுவல் என்ன முகிழ்த்தது வெண் நிலா!

அந்தச் சுன்னாறுடைய வெண் நிலவின் தோற்றம் ''வன் தொண்டரே! எழிலுடை மங்கையர்பாற் பட்ட எவர்தான் தப்புவர்? இளம் புருடராகிய நீர் மாத்திரம் அதற்கு விதி விலக்கா?'' என்று தன் மனக் கோயிலுள்ளே புகுந்த மாது பரவையின், புன் முறுவல் என்ன முகிழ்த்தது வெண் நிலா! பரவையின் சௌந்

தாயத்திலேயே ஆழ்ந்து இலயித்திருக்கும் ஆரூரர் அக்கண்களுக்குப் பனி மதியும் பாவை பறவையின் வதனம் போல், புன் முறுவல் போல் தோற்றமளிப்பதில் என்ன ஆச்சரியம்!

வெண் நிலவின் புன் முறுவலில் கருத்தொன்றும் இல்லாமலில்லை. ஏன்? வான வீதியிலே நின்று தனியரசு செலுத்தும் அவனுக்கு உலக நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் தோன்ற இடமிருக்கிறது அல்லவா? அதிலும் முக்கியமாக காதலர் ஒவ்வொருவரும், தன்னைப் போற்றுவதிலும், தூற்றுவதிலும் தனிப்பட்ட பெருமை அவனுக்கே உரித்தானதன்றோ?

ஒருபுறம் பரவை நாச்சியாரது இல்லத்தில் நடைபெறும் கூற்றை அவ் வெண்ணிலவானன்றோ அறிவான். அருட்பணியும், அறப் பணியும் செய்வதன்றி பிறிதொன்றிலும் மனத்தைக் கலக்கவிடாது, மாண்புடையவராய் வாழ்ந்து வந்த கன்னிகை, இன்று காதல் நோயினால் கவலுகின்றாள். பரமனின் பொற் கோயிலினிலே கண்ட அறநெறிச் செல்வர்தம் உருவம் தன் இதயத்தே ஊன்றிவிட்டதையும், அம் மாதவனையே மணவாளனாக அடைய வேண்டுமென்பதையும் அவளது மனது தூண்டுகிறது. ஆனால் இறைவனால் தடுத்து ஆட்கொள்ளும் பெருமைவாய்ந்த "அவரெங்கே? நானெங்கே?" என்று தன் மனமே ஒரு கேள்வியை எழுப்புகிறது.

"எம் இறையே! தியாக நிதியே! தேவரீர் திருவருளால் அவரை என் பதியாக அளிக்கமாட்டீரோ?

என று காதல வெஞசுரம அம மலரனன மெலலியலா ரைததாகக ஆறறாராகிப பலபல பிதறறுகினறார

அநதோ! சிரிதத நிறைமதியும அவருககு வெறுபபைக ககககுகினறது, அலாநத மலா மணமுடம, தவழநது வரும மெனகாறறும, அமமாதாமணியை வெநதழலபோல சுடுகினறன இநதும வெணணிலவு புனமுறுவல பூககினறது வெணநகையாளின வேதனை யைக கிளறுகினறது

"தேயநது வளரும சிறுமதியே! உனககு இததனை காவமா?" எனறு வெணணிலவினைக கோபிததுககொள கிறாள கோகிலா எழில நிறைநத கோதை பரவை நாசசியார மாரவேள கொடுமையினால மதிமயககம கொணடு மூாசசையடைகிறாள உடன இருநத தோழி யா பரவையார மயககம தெளியுமாறு வாசநீா தெளிதது வீசுகினறனா சநதனக குழமபினைப பூசு கினறனா இவைகளால மாரனின மாடசிமை மலகு கினறது மாலகொணட பரவையின காதலுககு ஆரா தனை புரிகினறது அவைகளுககு ஆறற இயலாது -

"காநதம கமழுமென குழலீா? இது என கலைவாண மதியம கனலவான எனை இச,
சநதின தழலைப பனிநீா அளவித
தடவுங கொடியீா! தவிரீா தவிரீா!
வநதிங குலவி நிலவும விரையாா
மலை ஆ னிலமும எரியாய வருமால
அநதண புனலும அரவும விரவும
சடையான அருளபெற றுடையாா அருளாா"

என்று பரவைநாச்சியார பெரிதும உளம வருநத தனக்குரிய தநதை தியாகநாதனை நோக்கி,

''தேரும கொடியும மிடையும மறுகில
திருவா ரூரீர நீரே அலலால
ஆரென துயரம அறிவார அடிகேள
அடியேன அயரும படியோ இதுதான
நீரும பிறையும பொறிவாள அரவின
நிரையும நிரைவெண தலையின புடையே
ஊறும சடையீர? விடைமேல வருவீர'
உமதன பிலாபோல யானே உறுவேன

எனபபலவாறு பாடிப பரவிப பணிநது நிறகும தம மெயயடிவராகிய பரவையும, தோழர ஆரூரரும மகிழுமாறு தோனறாத துணையாகி நினறுதவும தோனறலாம தியாகவடிவம, ''அடியவாகளே! உஙகள மனமபோல மணவினை நடைபெறப பணிததோம! மலரும மணமுமபோல உமதிருவா வாழககையும செமமை சோவதாகுக! கருததொருமிதத நும காதல நீடுவாழக!'' என்று ஆசியளிததாரெனின, இறைவனின மெயககாதல அடியவாகள அடையும ஆனநதத திறகு ஓர எலலை உணடோ?

பஞ்சமும் நோயும் நின்னடியார்க்கோ?

ஆண்டவனுக்குரிய பல அரிய தொண்டாற்றி அதனால் ஆனந்தமுற்றவர் சிலர் "அனைத்துயிரும் ஈசன் கோயில்" என்று அகத்துள் எண்ணியவராய் இறைவனின் திருவடிக்கூட்பட்ட ஜீவர்கள் யாவரையும் நேசித்து இனியவை புரிவார் சிலர். இறைவன்பால் கொள்ளும் பக்தியே முக்திக்கு வழிகாட்டுவது என உன்னி சதா ஆனந்த யோகத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார் சிலர். "அடியவர்பால் காட்டும் பேரன்பே அரன் திருக்கழற்குச் செல்லும் வழி" என்பதுணர்ந்து அரனடியார் தம்பணி நிற்பார் சிலர். இத்தகைய பண்பினைப் பெற்ற பேரரும் பெருங்குணவாளர்தான் 'குண்டையூர்' எனும் பதிதனில் வாழ்ந்தவரும், அறனடிச் செல்வரும், ஆன்றவர் திலகரும் ஆகிய 'குண்டையூர்க்கிழார்' எனும் பெருமைசால் பெயருடைய பெரியார் ஆவர்.

இந்த அடியவர்மணி தியாகக் கடவுள் தம் திருவருட் பாங்கிற்கு உரியவரும், உயர் மண வாழ்க்கையை உடையவர்களுமான நம்பி ஆரூரர், நங்கை பரவை நாச்சியார் இருவரது நட்பிற்கும் உகந்தவராயினார் என்று கூறின் வியப்பென்ன இருக்கிறது?

சர்வலோக சரண்யராகிய சிவபெருமானையே பூஜித்துக் கொண்டிருக்கும், பண்புடைத் தொண்டருக்

கேறற நலனகளையெலலாம "நடமாடும கோயில"களாக அறிவுடைமககள தம மூலமாகவே அபபெருமான உதவி வருகிறாா எனனும உணமையானது சானறோா சாறறும சானறனறோ?

தியாககடவுள தம பகதியானநத வாழககையிலே மூழகி, இனபததின கரைகாணப பேறுடையவராக இருககும நமபியாரூரா, பரவைநாசசியாா ஆகிய இரு ஜீவமணிகளும சம ஊனுடல காககும உணவினையும நாம மேறசொனனவாறு குணடையூாககிழாா எனனும மெயயடியாா வாயிலாகவே உதவி வநதாா

உலகில எநதவிதமான ஒரு நலல காரியமாயினும சரி, அதறகும சோதனை ஏறபடுவது இயலபனறோ! அததகைய சோதனைதான குணடையூா எஙகளும அணடியதாயிறறு வானம வறடசியுறறது மககளும, பிற ஜீவாகளும 'எககதியாவோம இனி!' என்று ஏஙகுறறனா "வானம சுருஙகிறறுனும சுருஙகும" எனற நிலையிலே மழைவளம அறுகிவிடடமையால, நிலவளமும குறுகுவதாயிறறு பிறகு 'நெலவளம நலகுவதெஙகே' பஞசமும நோயுமே மலகுவதாயின.

இககாரணஙகளால குணடையூாககிழாா பரவையாா இலலததிறகு உதவிவநத நெறகுவை நிறுததப பெறறது இது குணடையூாக கோமானின இதயததை வருததியது "அடியவாபணிககு ஊறுநோநததே என செயவேன இறைவனே" என்று ஆறறாமை யுறறனா "கருணையஙகடலே! உலகரககூகனே! உன அருளால உலகிடை தோனறிய மககளெலலாம பசிபபிணியால

வாடுகினறனரே! நின மெயயடியாாகளான ஆரூரா, பரவையாா இருவருககும ஆறறி வநத சிறுதொண டிறகும இடுககண வநதுறறதே! தாயுமான தயா பரனே! பஞசமும நோயும நினனடியாாககோ பறறு மாறு செயவது? பாடுவாா துயா நீககும பரமன நீ அனறோ? இக கொடும பஞசமெலலாம தீரப பணித தருளீரோ? நாளை உதயததில, பரவையாா இலலத திறகு எவவிததது நெனமணிகள அனுபபுவேன! செய வகை யொனறும அறியமாடடாத எளியேனை இரட சிககமாடடீரோ'" எனறு வேதனைமிககுடையராய நித திரையில ஆழநதுவிடடாா

இறைவன இயறறும சோதனைகள யாவும இன பததையே மிகத தருவனவாய அமைநது விடுகினறன. குணடையூரிா ஏறபடட பஞசமும இதனைததான நமககு அறிவுறுததுகினறது அதிலும உணமை அடிய வா படும துனபததை இறைவன பொறுனபோலும! அனறு இரவு குணடையூாககிழாா கனவிலே அருள வடிவன தோனறி, "அனப! நினனுளம வருநதறக! குணடையூா முழுமையும நெனமணிகள குவிநதுகிடக கப பணிநதேன! உன எணணமபோல பரவையின மனைககும, குணடையூா மககடகும நலகி மகிழவாயாக!" எனற அருள சுறநத அணணலின திருவருளை வியந தவராய வெளியிற சென்று நோககினாா எனன ஆச சரியம்! எஙகு நோககினும பொனனெனன மிளிரும செழுமைவயயநத நெனமணிகள மலை மலையாயக குவிததுகிடநதன! இவைகளைக கணடதும, ஆனநத மிககுடையவராய பரவைககும, நமபியாரூராககும உரைததிட வேணடுமென திருவாரூரை நோககி நடந

தார் குண்டையூர்க்கிழார். ஆனால், அருளிறைமொழியால் முன்னதாகவே இந்த நெல்லளித்து நிகழ்த்திய அற்புதங்களையெல்லாம் உணர்ந்து, குண்டையூர் விரைந்து வந்த நம்பியாரூரர் வழிநடுவே ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு அண்ணலார் நெல்லளித்த வள்ளலார் திருவருட் செயலை வாயாரப் பாடிப் போற்றி மனமுருகி நின்றனர்.

பின்னர் நெல்லையப்பன் நல்கிய அந்த நெற்குன்றங்களை யெவ்வாறு திருவாரூர் கொண்டு சேர்க்க இயலும் என்று பரமனைப் போற்றி நின்ற நம்பியாரூரரை பாரவசிகாம்பத்தன் வான் வெளியாக நின்று “நம் பூதகணங்கள் நின் இல்லத்திலும் பரவைத்தால் வழங்கி நிறையும் மக்கள் யாவர் இல்லத்திலும் நெற்களஞ்சியங்களைக் கொண்டுவந்து நிறப்புவர், என் அன்புக்குரிய அடியவர்களான நீங்கள் அமைதியுடன் வாழ்வீர்” என அறிவித்தார். இவ்வருள் மொழி கேட்ட பக்தமணிகள் இருவரும் பஞ்சமெல்லாம் தீர்த்த பரமனைப் போற்றிப் பேரானந்த வாரிதியில் திளைத்து நின்றார்கள்.

அளித்திடும் பரிசை ஒளிப்பதும் அழகோ?

திருவாரூரின் நடைபெறும் பங்குனி உத்திர மகோத்ஸவத்தின் பெருமையைப் பற்றிக் கூறவா வேண்டும்? தியாகராசப் பெருமான் திவ்யாலங்கிருத பூஷிதராய் ஆனந்தத் திருவீதியினிடையில் பெருந் திருப் பருவத்தும் ஆடிய அன்பர் குழாங்கள் கண்டுகளி புயமாறு பவனிவரும் காட்சியைப் பார்க்கப் பத்தாயிரம் கண்களன்றோ வேண்டும்!'' எனப் பல்லோரும் புகழப்படும் தேவன் வீதிகள் பொலிவன்றோ!

அப்பெருமைசால் கண்ணிறை பயின்றுவிட்டப் பரவை நாச்சியார் பொருள் மிக வேண்டுமெனத் தம்பிரான் தோழரிடம் இயம்பினர். தியாகரின் அருள் ஒளியைப் பொன்னாகக் கொண்டிருக்கும் ஆரூரர் அதற்கு மறு செய்வார்? தன்னுடைய மனைவியான பரவையார் விரும்பியவாறு பொன்னினைக் கொடுக்க ஆயத்தமானார்; ஆனால் அப் பொன்னை யாரிடம் சென்று பெறுவார் இயலும்! "எனக்கிரங்கித் தாய் பரிவேயன்று, சுற்றிலும் கொடுப்பவர் யாருமில்லையே!'' என்று அவரது உள்ளம் உருகிற்று. ஆம், உண்மை "வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவானாகிய'' பொன்னெறிப் பெருமான் அருகிருக்க "வைர மனம்படைத்தார் வாயில் கடந்திரந்து எதற்காக வருந்தவேண்டும்?'' என்று நம்

பிரானை எண்ணினார். பின் பரவையாரிடம் "அன்பி லினிய நங்காய்! நின் உள்ளம் விரும்பியவாறு பொன் னினைத்தேடி இங்கு வருவேன்" என்றியம்பினார்; அப் பொழுதே திருவாரூரினின்று ஏகித் திருப்புகலூர் என் னும் பதியை நண்ணினார்.

வழி நடந்த களைப்பினாலும் பரவைக்கு வாக்களித் தவாறு எவ்விதம் பொன் தேடி யளிக்க இயலும் என்று உள்ளத் தெழுந்த துயர மிகுதியாலும் மெய் சோர்வுற்று அப்பதியிலுள்ள பொதுநிலையம் ஒன்றிற் போந்து தனது திருமுடிக்கு உயரமாக ஆங்கிருந்த சில செங்கற்களைத் தலையணையாகக் கொண்டு நித்திரையி லாழ்ந்துவிட்டார்.

என்ன விசித்திரம்! தம்பிரான் தோழர் நித்திரை கலைந்து எழுந்ததும் தாம் தலையணையாக உபயோகித்த செங்கற்களெல்லாம் பொன் கற்களாக ஆகித் தோன்றுவது கண்டு பேராச்சரியமுற்று, "எல்லாம் இறைவன் அருள் விளையாடல்" என்று எண்ணி, திங் களணி திருப்புகலூர் நாதனுறையும் திருக்கோயில் சென்று "பொன்னளித்த புண்ணியனே! புகலூர் மேவிய கன் கணியனே! என் கருத்தினையுணர்ந்து வேண்டிய தளித்தநின் தகைமைக்கு என் இதயம் மலர்ந்து போற் றுகின்றேன்" என்று பொன்னுடன் திருவாரூர் நண்ணி பரவையார் உள்ளத்தைக் களிப்பித்தார்.

திங்கள் சில கடந்தன. தம்பிரான் தோழர். இறை வன் கோயில் கொண்டுள்ள பல புண்ணிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு; திருமுது குன்றம் என்னும்

பதிகளு வந்துசேர்ந்தார் அங்கு இறைவனின பொற் கோயில போநது பாமாலைபாடி னைர். அவவமமம திருமுதுகுன்ற மன்னும பெருமான பன்னீராயிரம பொறகாசும ஈந்தருளினுர். அபபொறகாசுகளைப் பெறறதும தமபிரான தோழர், "கருணைவாரிதியே! இப் பொற்றிரளை யான திருவாரூர் போநததும, ஆஙகுளார் கணடு வியககுமாறு, அஙகே தந்து அருளவேணடும" எனறு பிராாததிததாா "அனபுககுரியாய்! நின விருப்பததைத அஙகு வருவிபபோம. இனறு இபபொற றிரளை இஙகுறையும மணிமுததா நதியில இடடுசசெல! அதைதத திருவாரூாக கமலாலயப் பொயகையிலே காணலாம! என அருளினுர்

திருவாரூா போனதும தமபிரான தோழர் பரவை நாசசியாரிடம "கணமணி! திரு முதுகுன்றப பெருமாள அளிதத பொறறிரளை மணிமுததா நதியிலே இடடு வநதேன அவைகளை நம கமலாலயப் பொயகையிலே எடுததுக காடடுகிறேன வா, என்னுடன" எனறு பரவையையும உடன அழைததுச சென்ளுர் பொய கையில இறஙகினா இறைவனின் சோதனைபால பொன்னெனறும அவாதம ஙகரத்தில படவிலலை நீரினுள மூழகித துருவிததுருவித் தேடினர். பாவம, தமபிரான தோழா தம மனம புண்படடுக கணணீா மலகிக கமலாய நீருடன கலநது, கஙகை முடி சூடிய நாதனின அருள இதயததையும நணணியது. பரவையாருககு இதன காரணம யாதும தோன்ற விலலை மேலும மேலும நீரினுள மூழகி வலைபோட் டரித்த நிலையொததார் இப்பரிதாப நிலை கொணட தமபிரான தோழரைப் பார்ககும போது புன்னகையும

பரிகசிப்புமே பரவையின் வதனத்திலே தோன்றின. அதனால் பெரிதும் துயரமும் அவமானமும் அடைந்த ஆரூரர் "அண்ணல் நீ அளித்திடும் பரிசை ஒளிப்பதும் அழகோ?" என்று திருமுதுகுன்றப் பெருமானைத் துதித்து நின்றார். உடனே கருங்கடலிற் காணும் பொன் தோணியே போல திருமுதுகுன்றத்தில் பெற்ற பொற்காசுகள் யாவும் நீரிடைப் பரவி மலர்ந்து நின்றன. அதனால் பேராச்சரியமும் பெருமகிழ்வு மெய்தப் பெற்ற தம்பிரான் தோழரும், பரவை நாச்சியாரும் எம்பிரான் திருப்புகழை மேலும் இயம்பித் துதித்து நின்றார்கள்.

தாயினும் சிறந்த தயாபரன்

அருளுடைதத தநதை கோயில கொணடுளள புணணிய தலஙகள பலவறறைக காணவிருமபிய தோழா ஆரூரா, தனனருநதுணைவி பரவையாரிடம விடை பெறறு இறையருட தொணடாசிலரையுமஉடன அழைததுக கொணடு யாததிரை செயவாராயினா

அவவாறு வழி நடநது செலலும ஒரு நாள கதிர வன கடுஙகிரணம மிககக்கொடுமையாயததாகக அதனை உளளமும, உடலும துனபுற ஆரூரரும, அவருடன போநத அடியவாகளும நடைதளாநது, வெமபசியும நீர் வேடகையும உடன வளாநது 'தஙகுமிடமேனும எஙகு மிலலையோ? எனத தவிதது நினறனா

நடுக காடடிலே நினறு கொணடு வாடும அடியவர் துயரமதை யாரறிவாா? எப்பொருளிலும ஒனறி சாவ வியாபகனைக விளஙகும சாவேசுரன ஒருவன மடடும எலலாம அறிநதும அறியாதவன் போனறே இருநது வருகினறான ஆனால, மெயயடியாா் மெய வருநத இறைவனின அருள இதயம பொறுமை காடடுமோ? "இநதிர ஜாலம' எனபாாகளே அதுபோன்று அநதப் பாலைவனததிலே, அருள உருவம போனற அழகிய தணணீர்ப் பநதரும, ஆஙகொரு வேதியருமாகக காடசி நலகினா சிவபெருமான அது கண்ட ஆரூரரும அடியவர்களும அடைந்த ஆனந்தத்திற்குமோர் எ6

யுண்டோ? தண்ணீர்ப் பந்தருட் போந்து வேண்டும் மட்டும் நீர் அருந்தி விடாய் தீர்த்தனர். அதனுடன் நில்லாது கருணை வடிவான கடவுள் "அன்பர்களே! தாம் அனை வரும் நடையினால் ஏற்பட்ட அதிகப் பசியினால் உடல் சோர்வுற்றிருக்கிறீர்கள் போலும்! என்னிடம் சிறிது உணவு இருக்கிறது. அதை உண்டு களைப்பாற்றுமின்!" என்று அன்பு கனிந்த மொழிபகன்று, தாம் துணி யிலே முடித்துத் தயாராக வைத்திருந்த அன்னம் நிறைந்த சிறு முடிப்பினை ஆரூரர் இடம் அளித்தார்.

அன்பினால் அந்த ஐயர் அளித்த ஆகாரம் ஒரு ஜீவ னுக்கே போதுமோ போதாதோ என்று ஐயுறும் படி கொஞ்சமே இருந்தது. ஆயினும் ஆரூரர் தமகத்திலே "உவந்தளித்த சோறு உலகினும் பெரிதன்றோ!" என இயம்பி அடியவர் அனைவர்க்கும் தமகரத்தினால் கனிவுடன் எடுத்துப் படைத்தார். 'என்ன அதிசயம்! எடுக்க எடுக்க இச்சோறு குறைவுபடக் காணகிலனே! மணமும் இனிமையும் நிறைந்த இவ்வுணவினுக்கு அமுதமும் ஈடு கூற முடியுமோ?" என அளப்பரிய களிப்புடன் தாமும் உண்டு, தொண்டர்களும் உண்டு ஆங்கே களைதீர நித்திரை புரிவாராயினர்

பின், நித்திரை தெளிந்து எழுந்த ஆரூரரும். அடியவர்களும் "இது என்ன வியப்பினும் பெரும் வியப்பாக இருக்கிறதே! நமக்கு அமுதளித்த அந்தணர் எங்கே? நாம் துயில் கொண்ட தண்ணீர்ப் பந்தர் எங்கே? தண்ணீர் பந்தர் இருந்த இடம் வெறும் தரையாக வன்றோ மாறியுளது!" என்று பெரிதும் ஆச்சரியமுற்றவராய் நின்றனர் தம்பிரான் தோழர்!'

"இறைவனே! எமது களைபபினை வயிறறின கடிப்பினை நீகக உணவும உறைவிடமும காட்டி, யாம உணரா வணணம உறைவிடததையும உம திருவுருவையும ஒளிததுக கொணடீரே! இம்மாயததை முதலில அறியாது போயினேனே!" என நவின்று, திருககுகாருவூர் எனனும பதிககு அடியவாகளுடன உடன போநது ஆநகுறையும பெருமானமீது" இததனையாமாறறை அறிநதிலேனஎமபெருமான!" எனனும தொடருடைய பாமாலை சாறறிப பணிநது நினறார்.

ஒரு சமயம திருககசசூர எனனும சிவதலததிககு நமது தமபிரான தோழர அனபாகளுடன போநது, ஆலக கோயில எனனும பொற கோயிலுள உறையும இறைவனைப் போறறிய பினனா சிவாலயததின ஓர் பால வீறறிருநதார், அப்பொழுது நலலநணபகல. ஆரூரருககும அவரைப் பறறி வநதஅனபாகளுககும பசியோ பொறுகக இயலவிலலை அதனால அவாகள ஆணடவன அருநதனை நாடி வருநதி நின்றனர்.

பழுதத பழம எனறும, பசுமபொனமேனிஎனறும பகரததகக ஒரு முதியவா தமபிரான் தோழரை நாடி "அனப! நீயும நின அனபாகளும பசியால உடல நலிகினறீர்கள போலும! நான இப்பொழுதே போநது நும பசியினை யாறற முயறசிப்பேன!" என அவ்விடம இருநது அகனறார்

சென்ற முதியவர், திருககசசூர் என்னும பதியி லுளள அநதணா இலலஙகள தோறும சென்று உணவும கறிகளும இரநது பெறறு தமபிரானதோழ

ரைவிளித்து "அனபுடையீர்! நம பொருடடாகக் கொணாநத இநத உணவினை உணணுவீர்!" என்று கோரினா, அனபுதவழும அநத ஐயா அகமலர்நதளிதத அன்னததை ஆரூராரும, அடியவாகளுடம பசியாற உண்டு, தஙகள இதயதலாநத நனறியை சோறிடட வளளலுககுக குணாதத" எஙகே அநத அநதணர் பெருமான!" எனநோககினா ஆனால அநத அனபுடை தோனறலாா, கருணையங கடலாா மாயமாய மறைந தாா! அதனால பெருமவியப்பும பேரானநதமும கொணட தமபிரானதோழா "**தாயினும சிறந்த தாயபரன்**" திருககருணையைப பலவாறு பாடிப போறறி னினார்.

ஒற்றியூர்த் தியாகனின சூழ்சசி

திருவொறறியூா, எனனும பேரதினிலே நமககு எததுணை இனபம பயககிறது! கததும தரஙகததினின றெழுந தலைகள, கரைமீது முததம தாறகோடி வரும மூகிழ நகைககுமரி போனறு, சதா அஙகிஙகும அலைநது விளையாடும அறபுதக காடசிதானெனனவோ! இப பேருங காடசியைக கணடு இனபுறததறகேதான இறையவா ஒறறியூரக கடறகரையின அருகே கோயில கொணடுளளாா போலும!

இயறகை இனபமும உளளம அமைதியும விருமபுவாா ஒறறியூா செலலுவாராயின, “உவகையும, உமபா நாடடவா தம பெருவாழவும இஙகனறோ உறைகினறது!” என உளளம குளிரக கூறுதிராா.

இம மகிமை பொலி திருவெறறியூரைக கண இன்புற நாடினா நமது தமபிரான தோழா. தம அன்பா குழாம சூழ திருவெறறியூர் கணணினர் ஆஙகுறையும நாதனின புகழ தனைப் பாடுவதும, அலை வீசுவதும ஆழியின எழில கணடு ஆனநதிப்பதுமாகச சினனாடகள இருநது வநதாா

ஒருநாள ஒற்றியூாத் தேவனின பொறகோயிலுககு வழககமபோல சென்றூர் சநதியாகாலம, மநத

மாருதம சுகநத-மணமலாகளுடன கூடிய தன்மை யால ஜிலுஜிலுவெனறு இனிமையாக வீசியது. ஆலயததே அமைககபபெறற பல சிறு மணிகள கல கலவெனறு காறறிலை கவவ ஒலிததன அவவம யம தமபிரான தோழா திருககோயில வாயிலின முன நணண ஏதோ ஒளி ஒனறு எதிரே தோனறியது. அவ வொளியினுடைய வனமை தமபிரான தோழாதம இரு கணகளையும, எணணததையும தாககவே திகைதது நினறா .

சிறிது பொழுதில உணாவு பெறறா "ஆ, நான கணட காடசிதானெனனே, அகிலததின கணணுளள அழகெலலாம திரணடு உருககொணடு வநத பெணமை மையின பிரதி பிமபமோ இவள? கருமுகிற குழாததின நடுததோனறும பூரணச சநதிரனையனறோ ஒததிருக கினறது இவள அளகபாரததின் இடைத தோனறும திருமுகம! இறையவனே! ஈதெனன சோதனை! அநதப பெணமை எழிலிறறிருநததையும என மனததிற கோா மருநது தவல வேணடும! பரவையின மையல தீாதத தேவரீா இத தருணம இத தருணியின நடை யும எளியேனுககு நலகியருள லாகாதா?" எனத் தவிதது நினறா ஆரூரா

"பரவையைத துணைவியாகக கொணட நாம பிறி தொரு நஙகையை நாடுதல நனறோ" என அவா தம உளளம உணாததியது, ஆயினும ஊழவினையின வலி உளளமும அவருடன ஒததுழைததது பினனர், தன் இதயத்தில புகுநத அநத அழகிய நஙகை யாா என்றும், அவளது வாழககை முதலியன பறறியும் அருகிருந்தவ

ரிடம் வினவினார் அவர்கள் "அருட் செல்வரே! தங்கள் திருக்கடாக்ஷம் பெற்ற அந்த நங்கையார் திலகத்தின் நாமம் சங்கிலியார் கற்புக்கரசி, 'ஞாயிறு' என்னும் சிற்றூரில் தோன்றியவர், அவருக்குத் தக்க வயதை யடைந்ததும் அவரது பெற்றோர் மணமுடிக்கக் கருதினர் அஃதுணர்ந்த அப் பெண்மணியார் தமக்கு மணத்தினமீது விருப்பமில்லை யென்றும், இறையருட் பேறும், மெய்ந்நெறியும் உடையவர் யாரோ அவரையே தாம் மணக்க விரும்புவதாகவும் உறுதியாகக் கூறிவிட்டார் இதை அறியாத சுற்றத்தார்களில் ஒருவர் அந் நங்கையை மணமகளாயக் கொள்ள வந்து அதனால் தன் ஜீவனையே பறிகொடுத்தார் இக் காரணங்களால், இப் பெண்மணியார் மீது பக்தியும் பயமும் கொண்ட பெற்றோர் "இவர் இறைவன் திருவருட் பாங்கிற்கே உரியார் நாம் இவர் விஷயத்தில் தலையிடுதல் தவறு" என்று கருதி இத் திருவொற்றியூரின்கண் அழகியதோர் இல்லம் அமைத்து. அதில் சில தோழியருடன் இந் நங்கையார் இருந்து வருமாறு செய்துள்ளனர். இவர் பெருமான் திருவடிக்குரிய மலர் தொடுத்தும், பல பணி புரிந்தும் பக்தியே உருவாய் நின்று ஒழுகி வருகின்றார் இப்பொழுது இறையவர்க்கு புனை மலர் அணிந்துவிட்டுப் புகக்கிடம் போகின்றார்" எனப் புகன்றனர்.

"எம்பெருமான் சிறுத்தொண்டு ஏற்கும் எழில் பேரரசியார் இவள்? இம் மதி முகத்தாளை என் மனத்தினின்று நீக்க முடியாது" என்ற திட சங்கற்பத்துடன் தம் இருகைகை சேர்ந்தார் "இறைவனே! குறையெல்லாம் தவிர்த்துதவும் நின் திருவருளால் குவளை மலர்

கண்ணொளி எனக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும்" என்று ஒற்றியூர் நாயகனைப் பெரிதும் வேண்டினார், துயில் கொண்டார் அவரது கனவிலே தடுத்தாட்கொண்ட இறைவனார் தோன்றினார். "என் தோழா! நீ விரும்பிய வாறே கன்னித் திருவாம் சங்கிலியாரை உனக்கு மண முடிப்போம்!" என அருள் மொழி புகன்றார்.

பாங்கியருடன் இல்லத்தே துயில் கொண்டிருந்த சங்கிலியார் கனவிலும் ஒற்றியூர் திருவடிவம் தோன்றி "என் அன்பினுக்குரிய திருச்செல்வி! நம்மீது உண்மை அன்புடையவனும், நம்மால் தடுத்து ஆட்கொள்ளும் பேறு கபற்றவனுமாகிய ஆரூரன் உன்னை மணக்க விரும்பி என்னை வேண்டி நிற்கின்றான் அவனை நின் பதியாக ஏற்றுக்கொள் !" எனப் பகர்ந்தார்.

அதற்கு சங்கிலியார் "பெருவாழ்வளிக்கும் எம் பெருமானே! தமது திருவுளம்போல் எளியாள் அன்னவரைப் பதியாகப் பெறத் தடையில்லை. ஆனால், அவர் ஆரூரிலே அழகிய நங்கை யொருவளை மணம் புரிந்துளரே! இரு மனைவியரைக் கொள்ளுதல் நெறியோ? அப்படியே நான் அவரை மணம் புரிந்து கொண்டாலும் என்னை அவர் பிரியாதிருக்க வேண்டுமே! இதற்கென் செய்வது?" எனப் பணிவுடன் வேண்டினார்.

நங்கை சங்கிலியாரின் பணியுரை கேட்ட பரமன் "நங்காய்! நீ கூறுவதுமெய்யே! என் தோழனாகிய அந்த ஆரூரன் உன்னை மணக்க வேண்டுமென விரும்பினால், நம் ஆலயத்தினுள்ள மகிழ மரத்தின் முன்னர் போய்

"உன்னைப் பிரிந்து எக்காலும் செல்லேன்" என்று பிரமாணம் செய்து தருமாறு விளம்பு. அதற்கு உடன்பட்டால் அவளை மணந்துகொள், மறுப்பானாயின் மணத்தையும் நீ மறுத்துவிடு! உன்னிடம் ஆலயத்தினுட் சென்று பிரமாணம் செய்து தருவதாக அவன் அழைப்பான். ஆனால் அதற்கு நீ உடன்படாது 'மகிழ மரத்தின் முன்னரே பிரமாணம் செய்து தரவேண்டும்' எனக் கூறிவிடு..." என்றார். அதன் பின் ஆரூரரிடம் போந்து "உன்னை அவள் மணக்க வேண்டுமாயின் 'உன்னைப் பிரிந்து எக்காலும் செல்லேன்' எனப் பிரமாணம் செய்தளித்தால் உன்னை அவள் மணம் புரிதற்கு உடன்படுவாள்" என்று விளம்பினார்.

அதற்குத் தம்பிரான் தோழர் தமக்குள் "நாம் இறைவன் உறையும் பல தலங்களையும் கண்டு இன்புறும் ஆசையுடையவனாயிருக்க, பிரமாணம் செய்து கொடுப்பதென்றால் இயலாததாயிற்றே" என்று சிறிது ஆலோசித்தார். பின்னர் ஆட்டுவிக்கும் அந்த அண்ணலாரை நோக்கி "எந்தையீர்! நான் அவ்வண்ணமே பிரமாணம் செய்து கொடுக்க ஆலயத்துள் வரும்போது தேவரீர் ஆலயத்துள் இராது மகிழ மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கவேண்டும்" எனப் பணிவுடன் பகர்ந்தார். இறைவனும் "ஆம் அவ்வண்ணமே நடப்போம்" என்று ஒப்பினார்போன்று முடியசைத்தார். இச்சூழ்ச்சியை சங்கிலியாரிடத்தே சாற்றினார் இறைவன் என்பதை ஆரூரர் அறிவாரா?

இரவிலே நிகழ்ந்த இந்த அற்புதக் கனவினை விடிந்ததும் பாங்கியரிடத்தே பகர்ந்தார் சங்கிலியார்.

அதனால் பாங்கியர் ஆனந்த பரவசராகி "தலைவி! தங்கள் தவம் இன்று பலித்தது! மனம்போன்ற பதியை அடைந்தீர்" எனச் சங்கிலியாரை உடன் அழைத்த வாறு பொற்கோயிலை நண்ணினார் அங்கு தம்பிரான் தோழரும் பிரசன்ன வதனமாக நின்று கொண்டிருந் தார் அவரைக் கண்ட சங்கிலியார் நாணமுற்று அகன்று நின்றார் உடனே தோழியரை விளித்து "யாவும் தங்கள் தலைவியார் அறிந்தனரன்றோ! அன்னவளை மணம் புரிந்து பின்னர் என்றும் பிரியேன் என்று பிரமாணம் நல்க வேண்டுமென இறைவன் கட்டளையிட்டவாறு நானும் இதோ வந்துள்ளேன் தங்கள் தலைவியை ஆலயத்துள்ளே வருமாறு இயம்புவீர்!" என இனிது மொழிந்தார்

ஒற்றியூரத் தியாகனின் சூழ்ச்சி

உள்ளவாறு நடக்கின்றதென்பதை ஆரூரர் அறிந் திலரன்றோ? சங்கிலியார் அதற்கு "இல்லை இல்லை, இந்தப் பிரமாதமான காரியத்திற்காக ஆலயத்தினுட் போய் பிரமாணம் செய்யவேண்டியதில்லை, அது தகுதி யன்று அதோ அந்த மகிழ மரத்தின் அருகிலே சென்று பிரமாணம் செய்தளித்தால் போதும்" என்று பெண்மையின் நயந்ததும்ப நவின்றார்

"இதேது தாமசங்கடமாகவன்றோ முடிந்தது! நாம் இதற்கு மறுத்தால் 'போம் ஐயா போம்!' என மறுத்து விட்டால் யாது செய்வது என்று கருதிய தோழர் ஆரூ ரர் நங்கையாம் சங்கிலி நாச்சியார் விரும்பியவண்ணமே

அருள வடிவைப் பணிநது, மகிழமரததை வலம வந்து "பெண்ணே! உனனை நான விடடுப் பிரியேன்" எனறு பிரமாணமும செய்தளிததாா

மறுநாள திருவொறறியூர் நாயகனின திருவருள மொழியாலே, தொணடா குழாம ஒருஙகு திரணடு சங கிலியார், தமபிரான தோழா ஆகிய இரு பகத மணிக ளையும திருமணம எனும பெயரால ஒனறு பிணைத் துப் பெருகிய களிப்பினை அடைநதனா

இதுவும் உனது மாயமோ?

நங்கை சங்கிலி நாச்சியார் தம்மீது ஆரூரர் கொண்ட காதலை, கங்கை சடைக் கரந்த சங்கரன் நிறைவேற்றினார். அதனால் இன்பமும் இதயப் பூரிப்பும் பெற்ற தம்பிரான் தோழர் பன்னெடு நாள் திருவாரூரரையும், அரிய நாயகியாய்க் கொண்ட பரவை நாச்சியாரையும் மறந்தவராயினார். திருவொற்றியூரே பெரும் பெற்றியுடைய ஊராகத் தோன்றியது அன்னவருக்கு.

இதற்கிடையே ஒரு தினம் சிந்தனை உள்ளத்தினராயிருந்த தம்பிரான் தோழர் திடுக்குற்று "என்னே என் மடமை! திருவாரூர்த் தியாக நாதனின் வஸந்த உத்ஸவம் இத் திங்களில் நடைபெறுமன்றோ! அத் திருமிகு விழாவின் பெருமை தேவர்களும் புகழ்ந்து வியக்கும் சிறப்புடையதன்றோ? அதையுணராது பாவியேன் வாளாவிருந்து விட்டேனே" என அனலிடைப் புழுவெனத் துடித்தார்.

இனியும் அவர் ஒற்றியூரினிலே நிற்பரோ? எனவே அவரது அடிகள் இரண்டும் ஆரூரை நோக்கி நடக்கலாயின. முன்னம் திருமண காலத்தே சங்கிலி நாச்சியாரிடத்து "உன்னை விட்டகலேன்" எனச் செய்தளித்த சத்திய வாக்கையும் விதிவசத்தால் மறந்தார்,

முன்னை வினையிருக்க அவர் என்ன செய்வார்? இறை யருட் பக்தராயிருப்பினுமென்ன? 'சத்தியம்' என்னும் நெருப்பு எவரையும் விடாது பற்றுமன்றோ! அதற்குப் புறம்பாக நடந்த தம்பிரான் தோழரையும் அச் சத்தி யத் தீ பற்றியது அவரது இரு நேத்திரங்களின் ஒளி யும் ஒழிந்தது

"கண்கள் மூன்றுடைய கருணை உருவே! இதுவும் உனது மாயமோ? காதல் என்னும் சூதிலே மங்கை சங்கிலி யைத் தந்தீர்! அந் நங்கை நல்லாளை விட்டு "அகலேன்" என்று என்னைச் சபதமும் செய்யுமாறு சூழ்ச்சி செய் தீர்! அதை மறந்து உமைத் தேடிவரும் அடியனைத் தியக்கமுறுமாறு கண் துறக்கவும் செய்தீர்! ஆட்டுவிக் கும் பம்பரம்போல என்னை இன்னும் நீர் என்னென்ன செய்யவேண்டும்?" என உளம் வருந்தச் செல்லும் வழி வகை தெரியாது திகைத்தார் மெய் பதைத்தார், ஆவி சோர பலபல பிதற்றி நின்றார்

பின்னர் திருவாரூரப் பெருமானை 'எவ்வாறாயினும் சென்றடைதல் வேண்டும். என்னும் பேரவா மனத்தை வலிந்திழுக்கத் தட்டுத் தடுமாறி நடக்கலா னார் -நடுவில் திருவெண்பாக்கம் என்னும் ஊர் சமீபிக்க அவர் கரம் பற்றிச் சிலர் வழிகாட்ட அங்குள்ள சிவால யத்தினுட் சென்று "திருக்கோயிலுள்ளுறையும் தேவ தேவா! எனைவருத்தும் கண்ணுறை நோய் தீர்க்கலா காதா?" எனப் பிரார்த்தித்தார் உடனே அவர் தம் கரத்திலே இறைவன் ஊன்றுகோல் ஒன்று உதவி "நாம் கோயிலுள்ளதாம் இருக்கின்றோம்" என்னும் கருத்துடன் "உளோம் போகீர்!" என உரைத்தார். அதனால் சாந்தி பெறாத தம்பிரான் தோழர்

பிழையுள்ன பொறுததிடுவ தெனறடியேன பிழைத்தக்கால்
பழியதனைப பாராதே படலமெனகண மறைபபித்தாய்!
குழைவிரவு வடிகாதா! கோயிலுளாயோ வெனன?
உழையுடையா னுளளிருநது உளோம போகீா'' எனருனே.

எனற பாசுரததைப பாடியவாறு "முன் செய்த தீவினை இவவாறு வநது மூணடதென" தமககுள் வருந தியவாறு இறைவன அளிதத அநத ஊனறுகோலின உதவியுடன தடடுத தடுமாறி நடநது காஞசிபுரததை நணணினுா. அஙகு கணகொணடாா கணடு களிககத் திருககோயில கொணடெழுநதருளியிருககும ஏகாமபர நாதனின இணையடிகள நாடி, "என அருமைத் தநதையே! ஏழையின பிழையினைப பொறுதது, நின ஒப்பறற திருவுருவைத தரிசிகக கணணொளி நலக மாடடீரோ?" என உளமுக வருநதி நினறாா அவவம யம இறைவன திருவருளால இடககண ஒளி பெறறு விளஙகலானுா! அதனால அகமகிழப பெறற ஆரூரா ஆனநத பாஷயம பொஙக

ஆலம்தானுகந(து) அமுது செயதானை
ஆதியை அமரர்தொழு தேததும
சீலமதான பெரிதும உடையானைச
சிநதிப பாரவா சிநதையுளானை
ஏலவாா குழலாள உமை நஙகை
எனறும ஏததி வழிபடப பெறற
காலகாலனைக கமப னெமமானைக
காணககணை அடி யேன பெறறவாறே!

என்ற பாககளைப் பரவசமுடன பாடினுர். பின் னர் "இனனும என ஒரு கணணை அம முககணணரி

டத்தே பெறுது போவனோ?'' என்னும் நம்பிக்கையும ஆர்வமும தோன்ற அங்கிருந்து திருவாரூர் இனிது சேர்ந்தார் அங்கு தியாகனின் பொற்கோயிலில சந்தியாகாலத்துப் பூஜை மணிகள கல கலவென ஒலித்துக கொண்டிருந்தன ''ஓசையொலியெலாம ஆன உலக நாதனே! என வலக கணணையும ஈந்தருளவேணடும! நின திருவிழாப பொலிவு காணவந்த ஏழையேன விழி யொனறிலலாதிருபபது நும அருளொளிக கிழுக கனறோ! இந்த ஒரு கணண கொணடு அளப்பரிய நின் அழகுருவை எவவாறு கணடு ஆனந்திபபேன! என அறிந்த ஆரூர மனனும மககளதாம 'கணணிலாக கடையன' என்ற கறைமொழி நவிலரோ! இவையெல லாம அறிந்து நின திருவருளமதான சகித்திருகக இயலுமோ?''

மீளாவடிமை உனககே ஆளாய பிறரை வேணடாதே!
மூளாத தீபபோல உளளேகனனறு முகததான மிகவாடி
ஆளாயிருககும அடியார தஙகள அலலல சொனனககால
வாளாங கிருபபீர திருவாரூரில வாழநது போதீரே!

எனப் பலவாறுகப பரம தயாளனைப பாடித துதிதது நினறார என்ன ஆசசரியம! அவரது வலக கணணும உடனே ஒளி வரப்பெறறு ஜொலிததது! அதனால தமபிரானை தோழர அடைந்த களி நிறைவினைச சொலலவும வேணடுமோ? அலலல எலலாம அகறறிய அருளுருத தியாகனின பிழை பொறுதத ஐயனே என ஏறறினார

ஆனால குறையெனபது முறறும குறைந்து விடா தலலவா? அதுபோனறு, பரவை நாசசியார என

னும் பண்புடைப் பாவையர் திலகம் ஆரூரர் வருகையால் பெரிதும் ஆத்திரம் அடைந்தார். "இவர் இறைவனின் மெய்யடியராம்! எல்லாம் வெளி மயக்கு, பித்தலாட்டம்! பரஸ்திரீயின் வலை வீழ்ந்த பாதகரன்றோ இவர்! இறைவர் அருள் மொழியால் மணந்த என்னையும் ஒரு திருமணமாக எண்ணிக் கொடுஞ் செயலாற்றிய சோதுடையாரன்றோ! இத்தகையார் முகத்தைக் கண்கொண்டும் இனிக் காணலாமோ?" எனக் கவன்று துக்கப் பிரதிமையானார். "அப் பொய்யுடைப் புன்மையர் இங்கு மிதிப்பதற்கும் இனி ஒப்புவனோ?" எனத் தமக்குள் பிரதிக்கினை செய்து கொண்டார்

இவை யாவும் உணரப் பெற்ற தம்பிரான் தோழர் இதயம் வெதும்பி நின்றார் பரவையென்ற பண்புடை மாதர் திலகத்திற்குத் தான் பெருந் தீங்கு இழைத்தமை பற்றி அவரது உள்ளமே சுட்டறிவுறுத்திற்று. மின்னிடையாளை மணந்த இப்பேதையேன் பின்னுமொரு சங்கிலியார் தோள் சேர்ந்தமை பெருந் தவறன்றோ? இம்மறுவினைக் கொண்ட என்னை அவள் அங்கு வர வெறுப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? இனி அவளது பிணக்கினை எவ்வாறு தீர்ப்பது? "திக்கிலார் தமைக் காக்கும் தியாகநாதா! அளப்பரிய உதவியெலாம் அருளி எனது இடர் தீர்த்த தேவரீர், இதற்கும் ஒரு வகை புரிதல் வேண்டும்" என வழுத்தி நின்றார். அந்த இரவிலேயே பரவையார் தம்மை எவ்வாறேனும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்னும் கவலை அவரை அங்குமிங்கும் அலைத்து நித்திரை கொள்ளாது துடித்தார்

என்னே இறைவனின் திருக்கருணை! தம் மெய்யடியாராகிய ஆரூரர் படும் அருள் துயர் கண்டு ஆற்றடி-

வராகி தேஜோன மயமான திருககோலததுடன
அவா முன தோனறி "அனப! நீ படும வேதனையாது?"
என யாதும அறியாதாா போனறு எலலாம அறிவாா
இயமபினாா அருளவடிவைக கணட ஆரூராா பெருகிய
ஆனநத முறறு அஞசலி செயது "எனனருநதநதையே,
தியாக நிதியே! முனவினையால ஒறறியூரில சஙகிலியை
நேசிததேன உமது அருள என ஆசையை நிறை
வேறறியது. பரவை நாசசியாா அதனால என மீதுகடுஞ
சினங கொணடு எனனைக கண கொணடுமபாரேன
என உறுதி பூணடிருககினறனளாம உமமாலேதான
இபபெரும பிணககுத தவிர வேணடும" எனறு குறை
இரநது நினறாா உடனே அநத அருள மேனியன"
அனப! வருநதுதல ஒழி! இதோ அவளின பிணக
கினைத தவிாதது, உமமிருவரையும முனபோல பிணைப
புக குளளாகுமாறு செயவேன" என மறைநதாா.

பரவை நாசசியாா தம இலலததிலே ஆரூராா மீது
கொணட ஆத்திரமும அளபபரியமுன அனபும ஒருஙகு
சோநது அவரது இதயததை வருததிய மையால நித
திரை பிடிககாத வாறு தவிததுக கொணடிருநதாா.
அப்பொழுது இலலததின வாயிலில யாரோ வநது
தமமை "பரவை!" எனபபகாநது அழைப்பது கணடு
வெளியில வரவும தியாகக கடவுளதம திருவடிப பணி
செயயும ஆசசகராய் இருப்பது கண்டு "அநதணர்
மணியே! இநத அகாலத்திலஇஙகுறற காரணம யாது?"
எனறு வினவ, அநத ஐயா "அமமணி! செமமை சேர்
ஆரூரர் சிறு தவறியறறியதற்காக அவரை முற்றும
வெறுப்பதழகோ உனககு?" எனறு வினவியதுடன்
"அவா நின பிரிவினால மிகத்துனபுறுகினறார் எனவே
அவரை ஏறறுககொணடு இதற்காக வநத எனனையும
கௌரவிகக வேணடும!" எனறு தனுககாககூறினார்.

அது கேட்ட பரவையார் இடியுண்ட நாகம் போல சீறி, "ஐய! இவ்வூடல் போன்ற விஷயங்களில் நும் போன்ற அற நெறியாளர் உரையிடுதலே தவறு, மறுபடியும் இதுபற்றியே இயம்புவீராயின் இழிவு நேரிடும் தாம் தயைகூர்ந்து போய் வருக!" எனப் புகன்றார் உடனே நின்று கொண்டிருந்த ஆச்சர்யர் இமைப்பொழுதிலே பரவையார் இல்லத்தினின்றும் ஏகினார்

அவர் சென்ற பின்னர் பரவையார் உள்ளத்திலே ஏதோ உற்றுத்திற்று "வந்தவர் ஆச்சாரியர் அல்ல வென்றும், தொண்டருக்காயத் தொண்டு செயும் அந்தத் தியாகத் தோன்றல் தான் என்றும் அவர் செல்லும் போது தோன்றிய மின்வேகம் உணர்த்திற்று எனினும் கோதிலா என் மீது குறை எண்ணார் இறைவனார்" என்று தமக்குள் கூறிக் கொண்டார்.

தம்பிரான் தோழர் "நம்பெருமான் என்ன சுபச் செய்தியுடன் வருவாரோ" என ஆவலுடன் எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்தார் அவர் நோக்கிய பாக்கியம் போன்று தியாகேசனும் தோன்றினார் அதனால் ஆரூரர் அகமகிழ்ந்து "எம்பெருமானே! எண்ணிய வண்ணமே ஏழையின் இடர்தீர்த்தீரன்றோ!" என்னும் "இல்லையப்பா இல்லை! பரவை உன்மீது அடங்காச் சினத்துடன் இருக்கின்றாள். உன்பொருட்டு நாம் இனிச் சென்று அவதியுறமாட்டோம்" என இயம்பி நின்றார்.

இம்மொழிகேட்டு இதயமிடிந்த தோழர் ஆரூரர். "அகிலமயாவும் ஆட்டுவிக்க வல்ல தேவரீர் அருள்கூர்ந்தால் ஆகாத தொன்றுண்டோ? எளியேனை அடிமை கொண்ட உம்மால் ஆகாதெனின் என் ஆவிதரியேன்"

எனததுணைபுறும தோழனின வேணடு கோளை திருவு ளஙகொணடதியாகராசன" என்னருநதோழா! நீ எதற் கும வருநதவேணடாம! இதோ பரவையின ஊடலைத தவிாதது உயயு மாறுசெயவேன்!" என்று மறைநதார்

பரவை நாசசியார் தமது இலலத்திலே தோன்றும அதிசயச காடசிகளையெலலாம கணடு இது கனவோ நினைவோ என ஐயுறறு நின்றா. தேஜோனமயமாய விளஙகும ஜோதி! அதன நடுக கண அணட சராசரங களையெலலாம இயககிடும அருட கடவுளின திவவிய தோறறம! இன்றும இலலம முழுமையும தேவாகள, கணஙகள, ஆகிய பகதகோடிகள் மற்றும கூறவெண ணுத ஆனநதக காடசிகள! இநதககாடசிகளினிடையே தன்னையே மறந்து பேரினபத்திவாழ்ந்து கிடககும தெயவப பாவை பரவைநாசசியாா முனனே, அககாட்சி யின நடு நாயகமாயிருககும அருடசோதிவடிவன —"அனபினிய பாவாய்! நாமமுன்னா என் அடியவன் பொருட்டாகத தூது வநதோம அதைநீ மதிகக விலலை இப்பொழுதேனும என்னுரையை மதிப்பையா! தோழன ஆரூரன நினமனை வநது மகிழும பேறினை வழஙகுவையா?" எனககுறையிரந்து கேட்கும ஏழையே போல நஙகைபரவையிடம நயவுரை மொழிநதார் லோக நாயகனும தியாக நாதன

பரமநாதனே இப்படி தனமனைபுகுநது அருள வேண்டும அடிமையேபோல தன்னிடம கேடகும அரிய பாககியம பெறற பரவை நாசசியார்தமககு இவ்வுலகில் பெறும பேரினபம வேறொன்றுளதோ? இதன பின் னர் தமபிரான் தோழருககு எத்தகைய வரவேற்பு பரவையார் இல்லத்தே நிகழ்ந்திருககும என்பதை நவிலவும வேணடுமோ நாம?

காவிரியும் குன்றமாகியது?

"இதென்ன முறைமை! ஒப்பிலாச் சிவலோக நாதனாகிய பெருங்கருணைத் திருவடிவழகனை, கேவலம் ஓர் பெண்ணின் பொருட்டாக அர்த்தராத்திரியிலே, அரிய திருவடிகள் நோக அலைந்து, அவள் ஊடலை அகற்றுமாறு வலிந்து, அன்னவள் உறைவிடம் அனுப்பியது முறைமையாகுமோ? உயரிய பண்புடையார் செய்யும் நியதியாகுமோ? இஃது நினைத்தற்கும் தகுதியற்ற கொடிய அக்கிரமம்! அநீதி!! அதர்மம்!!! என்று கூறுது வேறு என்ன சொல்வது? எத்தனைதான் இறையருட் பக்தராயிருப்பினும் அந்த நம்பியாரூரர் இழிந்த இவ்வினையாற்றுமாறு செய்தமை பேதைமையாகும் மறக்கவும் இயலாத இம்மறச் செயல் ஆற்றிய அந்த நம்பியாரூரரை இனி எண்ணவும், கண்ணிற்காணவும் சகியேன்!" என்று கொதிப்பும் கோபமும் மிகவுடையராய்க் கூறினார் திருப்பெருமங்கலம் என்னும் பதியுறைகின்ற ஏயர்கோன் கலிக்காமர் என்பவர்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமரும் நம்பியாரூரரும் முன்னம் அன்புடைத் தோழமையுடையவர்களே எனினும் நம்பியாரூரர் தியாகேசனைக் கொண்டு பரவையாருடைய ஊடல் விடயங்களில் தலையிடுமாறு செய்தமை ஏயர்கோன் கலிக்காமருக்கு நம்பியாரூரரிடத்து ஆற்ற இயலாத வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. இஃதுணர்ந்த நம்பியாரூரர் அன்பின் துறவால் அகமிக நொந்து "தியாகநாதா! நின் திருவடிகள் நோகப் பரவைமனைக்குத் தூது விடுத்துக் கொடுந்தவறெனினும், அதனை என்மீது

வெறுப்படைந்துள்ள ஏயர்கோன் கலிக்காமருடைய மனம் பொறுத்து என்னை முன்போன்று அன்பனுக ஏற்குமாறு அருள் செய்தல் வேண்டும்'' என்று வேண்டுதலை வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானுகிய பரம பொருளிடம் வெளியிட்டார் பரமநாதனும்'' அவன் அதற்குச் செய்கின்றோம், அன்பர் வருந்தாதிரு என்னும் ஆறுதல் மொழியும் அருளினார்.

''ஆ! சூலைநோய் மிகக் கொடியது! அணங்குமை பாகராகிய அருள்நிறை தந்தையே! ஏழை இக் கொடும்பிணி என்னை வாட்டுமாறு செய்கின்றீர்! வானோர் தமக்கிடர் தீர்க்க கரியவிடமுண்ட கருணாகரா! உளம் உணர ஒரு பிழைபுரியாத பேதையாகிய என்னை இப் பெரும் பிணிக்குள்ளாகி வருந்துமாறு செய்தல் தகுதியோ?'' எனச் சூலைநோயினால் ஆற்றொணாத் துயருக்குள்ளாகிய ஏயர்கோன் கலிக்காமர் இறைவரிடம் கூறிக் கதறி முறையிட்டார். அவர்படும் வாதை கண்டு இல்லத்தில் எத்தனை எத்தனை பணிகள் எல்லாமோ இனிதியற்றினார் எனினும் பற்றிய நோய் அகலும் வழியறியாது திகைத்தனர். இயற்கையில் பற்றிய நோயாயிருப்பின் செயற்கை மருந்தினால் அகற்றலாம். காரணன் சூழ்ச்சியால் ஏற்பட்ட இந்நோயை யாவரால் கடத்திவிட இயலும்? எனவே அனைவரும் இறைவனின் நிறையருளால் இப்பிணி யகலவேண்டும் என அரன்தாள் இறைஞ்சி நின்றனர்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமருடைய கண் செய்த பாக்கியம்தான் என்னே! சூலைநோய் தந்த சூலபாணியே அவருக்குப் பிரத்யக்ஷமாக வருவதென்றால் பெரியதோர் பாக்கியமன்றோ? ''கலிக்காமா! ஏன்பா வருந்துகின்றாய்? உன் அன்புடைத்தோழன் ஆரூரன் நின் நோய் நீக்கும் பண்புடையான் என்பதை இன்னும் அறியாய்போலும்! அவனால் சூலைநோய் துறந்து இன்

புறுவாயாக!'' எனனும இறைவனின இனிய ஒலி ஏயர் கோன கலிககாமருடைய இதய ஒலியைப் பெரிதும தாககி வருததியது அணணலின சூழசசியினுல ஆருரரும கலிககாமருடைய இலலம விரைநது வநது இடா நீகக எணணினா இவா வருகையினுல ஏயர் கோன கலிககாமருடைய மன வலிதான மிக வலிவுற றது "உடல வலி எனககுப பெரிதனறு, இவ வூன மிகும யாககைச சுமையச சுமநது பெறும பயனயாது? இறை வனைக குறைபடுததிய அசசிறுவிளையாளா முகததை என கணகளால காணபதா? அவா என பிணியை வேறு வநது நீப்பதா போதும்! போதும்! இப் பொய் யுலைபபேணிப பெறும பயன? அவா வருமுன என ஆவியைபபோககி அமைதியுலகேகினறேன!'' எனக கூறியவாறு தம மணிமாாபினுள கூரிய வாள ஒன றைச செலுததி உயிா நீததனா

"இஃதென்ன கோரம! என வருகையாலன்றோ இமமாமணி தன ஆவியை நீததனா, இககொடும பழிக குளளாகிய யான இவவுலகில இருநதென பயன? இப் புனிதனின மாாபுதைநத வாள எனககும துணைபுரியா திருககுமோ?'' என விரைநது ஏயாகோன் கலிககாம ருடைய மாாபிலே பதிநத வாளபறறி தமமையும மாய்த் துக கொளள துணிநதாா நமபியாரூரா

"தோழனே! நில, நில" எனறு பரிந்த மொழி யுடன இரு கரஙகள தமபிரான தோழருடைய வாள பிடிதத கரமதை வலிநது பறறின எதிர்பாராதவாறு வநது தமமைத தடுததவா யாவா என்னும பெரும வியப்புடன நோககினுர், "ஆ! இது கனவோ நினை வோ! சறறுமுன உயிா துறநத கலிக்காமர்தானு மீண

டும உயிர்பெற்றுவிட்டார்!'' என ஆசசரியத்துடன கூறினர் அதறகு மறுமொழியாக,'' "ஆம்! எனனரிய தோழரே! இறையருளால மீணடும இறநதயான பிறந் தேன! எலலாம நம இறைவனின கருணையுளம பிரிவு பெறற இருவரையும ஒருமை பெறச்செயத அருமை விளையாட்டு!'' என்று உயிர்பெறறெழுநத ஏயர்கோன கலிககாமர நமபியாரூரரைத தம மார்புறத தழுவிக கொணடார மிக ஆர்வத்துடன பினனர இரு பகத மணிகளும குறைவிலாக கருணையுடைய பெருமானைப் பாடிப் பரவி கடலும அலையுமபோல கலநதுரையாடி நடபிலே புதயொளி பெறறனர என்பதை நவிலவும வேணடுமோ?

சேரநாட்டுக கோமான 'சேரமான பெருமான' எனனும வீரவேள இறையவர்பால பெருகிய பகதி பூணடவர். நம தமபிரான தோழருடைய அரிய நணபர களுள குறிபபிடததககோராக விளஙகினர அவ வீர வேநதரும

சேரமான பெருமான ஒருகால தமபிரானதோழ ரிடதது "அனபுருவீர! என பதியாகிய கொடுஙகோளூர் மககள பலரும தஙகளைக காண விழைகினறனர. ஆத லின தாஙகள தயைகூர்நது எனனுடன வருமாறு வேணடுகினறேன" என்று விளமபினர்

அ ன ப ர் த ம அழைப்பினைத தவிர்ப்பரோ? நமபியாரூரர் சேரமான பெருமானுடன உடன பிர யாணமாயினர். செலலும வழியிலே காவிரிபபெருக கின் கலிஙருததோறறமும, அதன கரை பசுமை நிறைநத கழனிகளின் இனபுத் தோற்றமும இறை

வனின் சிருஷ்டி விநோதககளைப்பற்றி வியககுமாறு செய்தன. இதன நடுவே காவிரியின் வடபாலுளள திருவையாறு எனனும திருவளர் க்ஷேத்திரம தேவகிரி போல துலஙகியது ஐயனின திருககோயிலின விமா னத் தோறறம பகதாகளின உளளததில பாலமுதம ஊட்டியது இப பேரருங காடசியைக கணடார் சேர நாடடு மனனா சேரமான பெருமான அவரது எண ணம ஐயாறு போநது ஆஙகுறையும இறைவனைத் தரி சிகக வேணடுமெனனும பெருகிய ஆாவஙகொணடது ஆனால காவிரியின பிரவாகம கரைபுரணடோடுகிறது. அதைக கடநது ஐயாறு புகுவது எஙஙனம ஆகும? இதனை எணணிய மனமும மெயயும சோாவுறறன.

சேரா பெருமானின இக கருத்தினையும மனத் தளர்ச்சியால ஏறபடட அவரது முகததோறறத்தையும தெளளிதிலுணாநத நமபியாரூரா "அரசா பெருந தகையே! நீவிா திருவையாறறைக காண விழைகின்றீர் போலும! இறையவா அருள வலியால இப் பிரவாகத தைக கடநது போவது பிரமாதமனறு!" என ஐயனை நோககி -

"பரவும பரிசொன றறியேன நான
பணடே யுமமைப பயிலாதேன
இரவும பகலும நினைநதாலும
எயத நினைய மாடடேன நான
கரவிலருவி கமுகுணணத
தெஙகங குலைககீழக கருபபாலை
அரவநதிரைககா விரிககோடடத (து)
ஐயாறுடைய அடிகளோ"

எனனும பாவினைப பாடினா "ஆ! ஈதென்ன அறபுதம!! அகனற காவிரியின நீர்ப்பிரவாகம எஙகே?

கரைபுரண்டோடிய அலைகளின் பேரிரைச்சல்கள் யாவும் எங்கே? சற்று முன்னர் சண்டமாருதம்போல் குமுறிக்கொண்டு விரைந்து சென்ற காவிரி நீர் எங்குற்றது? வற்றிய சமுத்திரம்போல எங்கும் மணற் பரப்பு! அதோ! காவிரியின் நடுவே பளபளவென்று மின்னும் அகண்ட பொருள் யாது? ஆம்! அதுதான் சிவபிரான் உறைகின்ற கைலயங்கிரி! வெள்ளிக்குன்றம்! எவ்வாறு இந்த வெள்ளிமலை தோன்றியது? அதுதான் சேரமான் இதயம் களிப்புற நாவலர் கோமானுலை நாட்டிய வெள் ளிப் பனிமலை! இப் பேருங் காட்சியைக் காணும் பேறுபெற்ற சேர வேந்தர் பெருகிய ஆச்சரியமுற்றவ ராய "ஆகா! காவிரியும் துறையாகியது! என்னே இறைய வன் அடியவர் பொருட்டாக ஆக்கும் அற்புதங்கள்! காவிரியின் நீரெலாம் ஒருங்கு திரண்டு, உயர்ந்து வெ ளிக் குன்றம் போன்று இலங்கும் காட்சி காணருங் காட்சியன்றோ!" என்று ஆனந்த மிகுதியினுல் பலபல பாடிப் பரம்பொருளைப் போற்றினர், திருவையாற்றுப் பெருமானின் திருக்கோயில் போந்து நம்பியாரூரர் தம் புகழையும், நாதனின் ஒப்பற்ற அற்புதச் செயல்களை யும், நாதனின் ஒப்பற்ற அற்புதச் செயல்களையும் எண்ணி எண்ணி இதயம் பூரித்து நின்றார்!

நாடகமாடிய பூபதி

செநதமிழ நாடு செயதவப்பயனுக வநத நமது மெயபியாரூரா சேர நாடடுமககளால பெரிதும பாராடடப பெறறூா 'பகதியே வடிவாக வநத பாவலரே! முகதிககு வழிகாடடும மூல புருஷரே!'' எனக கொடுஙகோளூர் வாழபவாகளின நிறை மகிழவினுல புகழநது பூஜிககப பெறறூா சேரமனனா கிடைததறகு அரிய அனபா ஆரூரா வருகையால "யான பெறற இனபமே இன பம!'' என வான பெறற முடிமனனராய மடடறற மகிழசசியில திளைததாா

இவவாறுகப பனனுள அனபரின அபரிமிதமான உபசரணைககுளளாகி நினற தமபிரான தோழருககு ஆரூா ததியாகனனை சிநதனையும அவரைக காண வேணடுமெனனும பேராவலும வநது ஊடடவே அவ ரது நாமலரினினறு பாமலாகள மலரலாயின -

"பொனனும மெயப பொருளுநதருவானைப
போகமும திருவும புணாபபானைப
பினனை யென பிழையைப பொறுபபானைப
பிழையெலாநதவி ரபபணிபபானை
இனன தனமைய னெனறறி யொணணு
எமமானையெளி வநத பிரானை
அனனம வைகும வயற்பழ னததணி
ஆரூரானை மறககலு மாமே!''

என்று மனம கசிநதுருகினுா. "விருப்பு வெறுப் பற்ற எனது தியாகக கடல, எணணறற யான செயத

பிழையெலாம தவிர்த்து, விரும்புவனவெல்லாம அளித்த கருணைக கடல வளமபொழில வயறபளளங் கள சூழந்து அணிசெய்யத திருககோயில நடுககொண டிருககும திருப்பொன மேனியனைக காணாது வாளை போககுவனோ இனி" எனததிருவாரூா உடன செல்லு தறகு முனைநதாா சேரமான பெருமானின மனம அது கணடு வெதுமபியது "இனனும சிலநாள இருநது செலவீரோ அன்பரே!" என வேணடியும அவா எண ணம ஆரூரிலேயே நாடட முறுவது கணடு செலலுதறகு விடையளிததாா அததுடன தமது அனபின அறிகுறி யாகப பொனனும மணியும நவரததினஙகளும ஆடை ஆபரணஙகளும அளிதது, சேனை வீராகள பலரையும அனனவருடன அனுபபுவிததாா

பொககிஷஙகளை ஏறறு வரும வீராகள கடும வழி களைககடநது திருமுருகன பூணடிஎனனும சிறறாரினி டையேசெனறு கொணடிருநதனர் கலககமது முன காடடி,களிபபிககவப பின கூடடும கடவுள இஙகுமதமது திரு விளையாடடினைத துவககிவைததாா.தேவகணஙகள கொளளை, கொலை இவறறிறகு அஞசாத டிகொய வேடா களாய மாறினா. அசகோர சொருபிகள நமபி யாரூரா முனனா போயக கொணடிருககும பரி சனங களை வெருடடி, வழி மறிதது "நீா கொணடுபோகும பொருளகளை யாவையும இஙகு வைதது விடடுபபினனர் ஏகுஙகள உயிா பிழைககக அதுவே உபாயம்" என ஈடடியும வாளும கொணடு வாடடினா விலலில நாண பூடடி உறுமினா இக கொடியரின வெடி மொழிகளை யும, போா பொழுதும வனமையையும கணட அசசிறு பானமையான வீராகள பெரிதும நடுககுறறு கைப் பொருள யாவையும நழுவவிடடுககடும ஓடடம பிடிததனர் வேடாகளோபறறிய அபபொருளகளுடனவெறறி நமதே யென ஒளிநதனா.

பறிகொடுததவீரர்கள ஆரூராிடம முறையிடடனர் அறிநத நமபியாரூரா "நனறு! நனறு! வாருஙகள! திரு

முருகன பூண்டியுறையும இறைவனையும மதியாது நம பொருளைக கொள்ளை கொண்ட வேடர்களின திறமை மிகவும நன்று! இககயவாகட்கும அககள்வர் உடனி ருநது உதவு கின்றார போலும்! "என நவின்று சிறிது தூரததே நிலவும • சிவாலயததினுள தம பரிசனங களுடன சென்றார்

"வில்லைக காட்டி வெருட்டி வேடுவா
விரவலாமை சொலலிக
கலலினுலெறிந திட்டுமோதியும
கூறை கொள்ளுமிடம
முலலைததாது மணஙகமழ முருகன
பூண்டி மாநகாவாய
எலலைககாபப தொன(று) இலலையாகிலநீா
எததுககிஙகிருநதீா எமபிரானிரே?"

மணமலா கமழும இம மாமலாச சோலையின நடு வில கோவில கொண்டிருநது வரும தேவரீர்! உமது அடியவர்களின் பொருளைக கொடியர்கூடிச சூறையிட, அதனைக கண்டும காணாதார் போன்று இஙகுறைநது வருகின்றீரே? உமது திருவடிகளை நாடிவரும மெயயடி யாாகளைக காப்பதொன்றிலலையாகில, இம முருகன் பூண்டி எலலையில எதறகாக இருநது வருகின்றீா? எமபெருமானே!" என்றேததி நின்றார்

என்ன ஆசசரியம! வேடர்கள கவர்நத பொருள கள யாவும ஆலயததில ஒருஙகு மிளிரக கண்டார் கண்டதும "கஙகை முடிதரிதத கள்வா! அணி எனும பாகக கொள்ளும உமககு இம மணி அணிகள யாவும எதறகு? குறையேதுமிலலாத நீவிர் குறையுள்ளார் பொருள கவர் திருடா பதியாகவும மாறிவிட்டீரே!" என்று நாடக மாடிய பூபதி யின பெரும புகழினைப் போறறுவராயினா.

காலன பற்றிய பாலகனும் மீண்டான்?

திருவளர் தியாகேசன திருவடிக கடியரான செமமை சேர் ஆரூரா திருவாரூரிலே வாழநது வரும நாளில, ஒரு நாள சேர நாடடுக கோமான சேரமான பெருமான தனனைக காணவேண்டுமெனனும பெருகிய அனபும ஆவலும அவரது அகததை வலிநதிழுததன. அககருததினைத தனனருள தேவி பரவையாரிடத்தும பகாநதனர் அனறு தினமே விடை பெறறு அனபர் சேரனா உறையும திசை நோககிச செனறனர்

செலலும வழியிலே திருப்புக கொளியூர் எனனும பதியிடையேயுளள அநதணா அகம நிறைநத வீதி வழி புகுநதனா. ஆஙகொரு இலலததிலே மஙகல நாதஙகளும, இஙகித வாசஙகளும நிறைநது மககள மகிழவெனனும மாரியில மிதநது நினறனா அவவிடதது நினறு அடுததுளள வீதி வழியே புகுநதனா ஆரூரர். அஙகு ஓா அநதணா மனையிலே நெஞசை யுருககும பஞசைப பாாபபனியின விமமலும, அழுகையும கூடித் தொனிககும துயரொலி அப்பககம போயக கொணடிருநத ஆரூரா இதயததையே உருததியது. "அனபுடையாா எனபும உரியா பிறாககு" எனறும முதுமொழி பொய்ககுமோ? "இவவிலலததின துககத்திறகு யாது காரணம? அமமையின மனம விமமியழக கொடுமையது நோநதது?" எனனும வினககளை பகக நின்றாரை நோககிப பகன்றனா. ஜீவகாருண்யம நிறைநத ஆரூ

ரது உளளம அநத அமமையின வெமமையை யகறறி ஆறுதல அறிநதிடல வேணடும என று தவிநதது. "இபபூவிலே இனப துனபமாகிய இரணடும இரவியும மதியும போலத் தோன்றியும மறைநதும, மககடகு களிபபும கலககமும நோவது இயறகையாகி விடடன. ஆனால ஜீவாகள இநத இனப துனபமாகிய இரணடு மறறவாகளாய் அழிவறற நிததியானநதததைப பெறறு வாழவது எககாலமோ? ஜீவாகளெலலாம பரமனின பாத கமலஙகளே சரணம எனப பறறி அழிவிலா மோடச சாதனஙகளைப பெறறு உயவது எககாலமோ? வாழவாவது மாயம இது மனனுவது திணணம" எனனும சிததாநதததின உணமை நுடபங களை யுணாநது சததிய நாதனையடையும உததமவழி களை எனறுமதான செனறடைவரோ? எனது உடல உயிராகிய வறறிற கெலலாம உவபபளிககும பெரு மானே! இநநிலவுலகில தோனறிய உயிாகளனைத்துமே நின இணையடிகாளாகிய பேரினப வாழககையைப் பெறறு உயவதற்கு அருளபுரிய மாடடீரோ? இத தெரு விடையுளள இலலததே துயரினையும, அடுததுளள இலலததே துயரினையும, அடுததுளள அகமதிலே களிப பினையும பூட்டியுளளீரே! இறைவா! மககளினத்தவர் யாவருமே துனபிலா வாழவிலே திளைககாலகாதா?" எனறெலலாம ஆரூரா ஆணடகையிடம கூறி முறையிடடார்.

"பெருமையும கருணையும நிறைநத இத்திருமகனால இந்த அநதணர் இலலத்தின அருநதுயர் அகலும" என எண்ணிய சிலர் "மறையவர்பெருமகனே! அடுத்துறை யும வீதியின் கணணுளள இலலததில நிகழவது அநத ணச்சிறு வனுக காறறும உப நயனவிழா. அதுவே

மங்கல ஒலிபெருககிறகு காரணமாகும. இவவிலலத்தின நிகழநத துககத்தின காரணம, அஙகு உபநயனம செயது கொளளும சிறுவனுடன் ஒரு தினம பொயகையில நீராடப் போநது, முதலையால உறுமாறி வநத காலன வாயச சென றிருநத பாலகனின ஈனறதாய தன சேயின பிரிவாறறுமையால மனம குமுறியழும துயரமேயாம " என று பகாநதனர்

"ஆ! எனனேதாயின அனபு! பெறறமகனின பிரிவினலா அவவமமை அழுகினறனா" என ஆரூரர் பரிவுடன கூறிக கொணடிருககும போதே மகனை மறவி வாயககளிதத தாயும, தநதையும தஙகள துயரையும கூடத துறநது விரைநது வநது "நாவலர்பெருமானே! எஙகள ஜீவியததிலே தஙகள திருவடிகளைக கணடு தரிசிதது, எனறு புனிதராவோம எனறு ஏககுறறிருநதோம இனறு எம எணணம ஈடேறிறறு! வருக எமமனைககு, தருக நும திருவருள" என்று தம பதி சமேதராய ஆரூரர் அடிவீழநது வணஙகினர்

"எனனே இம மாமணிகள இறைவனடியார் மீது கொணட பததியும பரிவும! தம அருமை மைநதனை பிரிநத துயரததால சிறிது முன் வருநதிய தனமையும துறநது, எனனைககணடதும எத்துணை உபசரணைகள செயகினறனா! நலிநத வதனத்தை மலாநத தாமரையாககிக கொண்டனரே!" செலவிருநதோமபி வரும விருநது காததிருப்பான நல விருந்து வானத்தவர்ககு" எனனும பெறறியை இவாகளிடததனறே இன்று காணுகின்றேன." என்றெலலாம அத் தமபதிகளின தன்மைபற்றி வியந்து "சாவலோக சரணயனே! தன்னடைந்தார்ககினபம தருகினற கருணை மேனியனே!

இந்த உத்தமகுணாளர்களுடைய இதயம் களித்து இடர் நீங்குதற்கு நின் கருணைதாரீரோ' இறந்த இவர்களின் பாலகன் மீண்டும் உலகிடைவந்து தோன்ற இன்னருள் நல்கீரோ? என்றெல்லாம் பிரிந்த மொழி பல பகன்றார். "என்து அன்பரீர் என்னைப் பின்பற்றி வாருங்கள்! நீவிர் இருவரும் அதோ அவி நாசியில் வீற்றிருக்கும் அண்ணலிடம் சென்று நமகுறை பகர்வோம் மார்க்கண்டர்க்காக மறலி பட்ட பாட்டையுணர்ப பார்க்கின் அன்பர்க்கு என்னபயம் ! ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லதோர் ஆண்டகை நம் பக்கமிருக்க ஏதற்காக வருந்த வேண்டும்?" என்று திருப்புக் கொளுயூரினிடையேயுள்ள அவிநாசி என்னும் பதியுறையும் சிவாலயத்தை அணுகி, அங் கெழுந்தருளியிருக்கும் செம்மேனியம்மானிடம் ஆரூரர் அகங்குழைய பிரார்த்தனை செய்து, "பாலகனை முதலைவாயப் பற்றிய வாவி எங்கே?" எனப் பெற்றோர்களிடம் கேட்டு அந்த வாவியின் கரையிலே நின்று

"உரைப்பா ருரையுகந் துள்கவல் லார்தங்க ளுச்சியாய
அரைக்கா டரவா ஆதியு மந்தமும் ஆயினாய'
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளி யூரவி நாசியே'
கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு கால
னையே!]

என்னும் தீங்கனிப் பாசுரத்தைப் பாடியதும் என்ன அதிசயம்! வாவியுரையும் நீர் பாவினைப்போல பொங்க, அதினின்று இருண்டு, கருத்து பருத்து குன்றுபோல விளங்கும் ஓர் பெரிய உருவம் கரையினிடையே அணுகியது மிகப்பயங்கரத்தை விளைவிக்கும் அவ்வுருவம் யாதென அறிய கரையிடையுள்ள மக்கள் ஆசையும் பயங்கரமும் ஒருங்கு கொண்டு பிரமித்து நின்றனர் இவ்வுருவம் நன்கு அவர்கட்குப் புலனாகியதும் "ஆ முதலை!" என நடுக்குற்று கூச்சலிட்டு சிதறி ஓடினர் ஆனால், இறைவனின் அருள்வலிமீது நம்பிக்கை

யும ஆர்வமும கொணட ஆரூரரும, அருமந்த சேயனைப் பறி கொடுதத பெற்றோரகளும அஙகே சிறிதும அசை யாது நினறனர்

"எலலாம வியப்பாகவனறோ விளஙகிறது நாகரு! இருணட வானததிலே உதய சூரியன் பிரகாசிதது விடடாரோ? ஆ! ஆ!! இருணட பயஙகர முதலைவாயி னினறு ஓர ஜோதி பிரகாசிககிறதே! அசசோதியுடன ஓர இன்ப நாதமும ஒலிககிறதே!" 'உணமைதான்!' என்று கூறுவதுபோல அழகே உருவெடுதது அநத ணாதம இறநத மைநதன, காலில கல கல வென்று சதஙகை மணிகள சபதிகக "அப்பா! அம்மா!!" என்று குதிததோடி வநது தனதாயையும தநதையையும தழுவி னினறான.

"எநதை வருக! எம செலவக குழந்தாய் வருக!" எனும அமுத வாசகஙகளைக கூறியவராகப் பெறறோ ரிருவரும அணைகடநத ஆனநதததில திளைதது **காலன் பறறிய பாலகனும மீணடான்!** என்று கடடுக கடஙகாத மகிழசசியினால ஆரூரரது அடிகளிரணடையும பற்றி ஆனநதக கணணீர விடுதது "எம குலம விளஙகவைதத ஏநதலே! பெறுதற்கரிய எஙகள பாலனைக காலனி டததிருநது மீணடும எமமையடையுமாறு செயத நின பெறறியை எனனெனனபோம!" எனறெலலாம வாயார வாழததினா அநத அநதணர் திலகஙகளின ஆனந தப் பெருககையும அளப்பரிய புகழ மொழிகளையும அகககுளிரக கணடு கேட்ட ஆரூரருககு "எமபெரு மான புகழுககு எதுதான ஈடாகும? ஒரு ஜீவனைப் பிறபிதது, மறறும இரு ஜீவர்களை மலர்விததது அருள வடிவனின அளப்பருஙக கருணையனறோ!" என்று பரமனின திருப்புகழைப் பலவாறுபோறறி நின்றார்.

பரமபத மேவிய பக்த மணிகள்

மகோதை நகர மெஙகணும மகோன்னதமான அலஙகாரஙகளுடன விளஙகியது எஙகும நிறையருள பெருமான தியாகனின நேயமிகு தோழர் ஆரூரரின செயறகருஞ செயலகளையும, அறபுதஙகளையும நன குணர்நத சேரமனனர் தம சிநதையினில அளபபரிய ஆனநதம அடைநதா

காலனூர் பற்றிய பாலகனை மீண்டும உலகினிற பிறபபிதத அவரது ஜீவகாருணயததையும, சிறநத திறனதையும எணணி எணணிக கரைபுரணட இனப வெளளததுள மூழகினர், "எனது ஆருயிாக கழுதரு ளும நணபா ஆரூரரைக கணடு நாம ஆனநதிகக வேணடும" என்று அவரது வருகையினை ஆவலுடன எதிர்நோககி நினருா. பகத மணி ஆரூரபெருமானின வரவினுககாக சேர நகரமே ஒருஙகு திரணடது. மக கள மாமணி ஆரூரரைக காணவேணடு மெனனும ஆசையால துடிதுடிததனா.

அவாகள உளளஙகளிகக எதிாபாாத்து நின்ற அநத உதய சந்திர சுநதரா ஆரூரா சறறு தூரததே வருவதைக கணடது, "அதோ வநது விட்டார்! நம ஆருயிரனையா!" என மககள தம உளளத் தெழுநது வரும அணைகடந்த அனபினால ஆரவாரிததனா. "சேர மனனர்தம சிறநத தோழரே! பாரெலாம போற்றும

பரிதிவண்ணரே!" எனறெலலாம புகழந்து ஆரவாரிதத
னா. சேரமான பெருமானோ "என உயிரனைய ஆரூா
அரசே வருக வருக! இதயததிற கினிமைதரும இனப
வாரிதியே வருக வருக! எனை விடடு அகலாத அரிய
வரம அருளவநதீரோ?" என்று அணைகடநத ஆனநத
மிகுதியிலை ஆரூரரது மணியொளிா மாாமீது அணி
கிறைதம மாாபும இணையத தழுவினா அச சேர மன
னர் தம சிறநத உபசாரணைகளையும, உயர் மொழிகளை
யும ஏறற தமபிரான தோழருடைய உளளமும உட
லும பேரினப சாகரததில திளைதது நினறன

மகோதை நகரத்திலே சேரமான பெருவேநதரு
டைய அனபின அரவணைப்பிலே பனனுள மனனி
கணணும இமையும போற கலநதுரையாடியவா றிருநத
னர் ஆரூாபபெருமான. "நமபியாரூரா நமககினிய
தோழராயினா, ஆ! நாம செயத பாககியமே பாககியம!
இப்புனித மாமணியின பிணைப்பிணையளிதத பெருந
தகை இறைவனின் கருணைதான எனனே? இம மாத
வனை இனி என்றும விடடகலேன, கிடைததறகரிய
இமமானிடப் பிறவியிலே, இநத அரிய துணைவரின
ஆதரவாலே மறுமைககும வேணடிய வழிதனைக
கோளுதல வேணடும இப்பிறவி தபபில எபபிறவி
வாய்ககுமோ?" எனனும கருததினை மிகவுடையராய்
சேரமான பெருமான ஆரூரரை விடடு என்றும அக
லாதவராய இருநது வரலாயினா

மகோதை நகரததை அடுத்து விளஙகுவதுதான
திருவஞசைககளம எனனும திருப்பதி. ஆஙகு கோயில
கொணடு எழுநதருளியிருககும சிவபிரானை இடையறு

அன்பும ஆரவமும கொண்டு சேரமான பெருமான, நமபியாரூரா ஆகிய இருபகத சிகாமணிகளும நாடோறும போநது பாடியும போறறியும வருவதை வழககமாயக கொணடனா அவவாறிருநதுவரும ஒரு தினம இருவரும திருககோயிலின அருகிலுளள பொயகையில நீராடிச சிவ பரஞசோதியை வணஙகுதறகாகத் திருவஞசைககளம ஏகினர்

சேரமான, நமபியாரூரா இருவரும பொயகையில இறஙகி நீராடினா நமபியாரூரா சறறு முனனதாகவே நீராடுதலை முடிததுககொணடு திருககோயிலுள இறை வணககத்திறகுச சென றனா. அனறு இறையவன திருமுனனா போம பொழுதே தமமையறியாத உளளக கிளாசசியும, உடல நெகிழசசியும ஏறபடடன "இனறு, எனையாளும ஈசன என்ன அறபுதஙகளைச செயய எணணியுளளனரோ, எனது உளளததிலே ஏதோ பேரினப ஊறறு சுரககினறது. உலகமாயா சாகரததிலுழனறு கொணடிருநத இவவேழை அடியவனை மீடக இனறு இறையவா கருணை புரிவரோ யாதும உணர இயலவிலலையே! பகதிசெயவார் தமககு எததகைய பணியும செயயவரும என இனபமா மணியை, மாதர்தம மயலதீர்ககும பொருடடு எததுணை இழிநத பணிகளையெலலாம ஆறறுமாறு செயதேன! மாசுடைய எனனையும பொருடபடுததி, மனைவாழககையில புகுநது அலலறபடாவணணம மணவினையிற புகுநது தடுததும, எனனுடன வலிய வழககாடியும, எனனைத்தம வனறொணடனாகவும ஆககி மகிழவித்தாரே! அவரது அறபுதஙகளையுணரும ஆறறல இலாது "அட பிததனே!" என்ற பெரும பிழைச சொறகளை

யும் கூட புத்தமுதாய்க் கொண்டு "என்னைப் பித்த னென்றே பாடு!" என்று சித்தங்கனியப் புகன்றனரே! அகிலமெல்லாம் போற்றும் ஆதி பகவனே! முக்கண் ணுடைய சகதிபாகனே! இதுவரை இவ்வுலக வாழ்வே மெய்யென்றும், இன்பமென்றும் கருதிய என் மடமை யைப் பொறுத்து ஒப்பற்ற நின் பாதபதுமங்களிற் சேர்த்து அருளீரோ! அடியவர் குறையகற்ற அஞ்சைக் களப்பதியுறைந்து, 'அஞ்சேல்!' என அடியவர் தமக்கு அபயமளிக்கும், அலை கொழிக்கும் ஆழியின் கரை யுறைகின்ற திரு அஞ்சைக்களத்து அண்ணலே!

"வெறுத்தேன் மனைவாழ்க் கைவிட் டொழிந்தேன்
விளங்குங் குழைக் காதுடை வேதியனே!
இறுத்தா யிலங்கைக் கிறையா யவனைத்
தலைபத் தொடு தோள்பல விற்று விழக்
கறுத்தாய் கடனஞ் சமுதுண்டு கண்டங்
கடுக்கப் பிரமன் தலையைந் திலுமொன் (று)
அறுத்தாய் கடலங் கரைமேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்து அப்பனே!"

முன்னம் தனக்கு நிகரில்லையெனச் செருக்கினை யுடைய இலங்கையர்கோன், நின் கயிலாயகிரியை அசைக்க முற்படும்போது, தேவரீர் வெகுண்டு பத்திரு தோளும் சிரமும் வலியிழக்குமாறு செய்து அவனை வருத்தும் ஆண்மையை ஆற்றாதவனாய "பாடுவார் துயர் நீக்கும் பரமன் நீ" என்னும் உண்மையுணர்ந்து சாம கானம் இயற்ற, அதற்கிரங்கிய நீர் அவனது கொடிய தவறினையும்கூட மறந்து, வேண்டும் வரமெல்லாம் கொடுத்து அருள் சுரந்தீரே! என்னையும் அவ்வாறு பிழையெல்லாம் பொறுத்தருள உன்னீரோ! வள்ளற்

பெருமானே! வாழவளிககும எமமானே!" என்று உளளமும மெய்யும வருநத நெக நெக குருகி நினறார, தன்னை மறநதார, தலைவனின தாழதனையே நினைந தார், மூவுலகும ஏறறும முதலவனே! சரணம! சர ணம!! சரணம!" என்று பகதிவாரிதியிலே படிநது பர வசமாகி நினறார

பொனமயமான கயிலாய கிரியிலே தேவாகள, கணஙகள, முனிவாகள சூழ உமாதேவியாருடன வீற றிருககும சிவபிரான, மணணிலே தம பகதனின பரி பககுவ நிலையையும தமமையடைய வேணடுமென னும பெருகிய பிராாததனைகளையும கேடடு அருகில நின்று கொணடிருந்த இநதிராதி தேவாகளை விளிதது "அன புடையீா! நமமீது இடையறாத அனபும ஆர்வமும கொணடொழுகிய நேயன ஆரூரனை இவண அழைதது வருவீர்களாக!" என்று பணிததாா.

[illegible]சககளம ஆலயத்திலே பகதிசெயது நின்றுகொணடிருநத நமபியாரூரா "ஆ, ஆ! நான காணபது கனவோ, நினைவோ" என்று பரமனணி திருவெணணீறறை யொப்ப தூய வெணணொளியுடன தம அருகே துலஙகும வெளளை யானையையும தமைச் சூழ நினறுகொணடிருநத தேவகணஙகளையும நோக கித திகைப்புடன கூறினர்

வானளாவும வேத கோஷங்களும் வாத்தியங் களும முழஙகக கண்டார். வானவர் கோமனுகிய இந திரன் தமமை வணஙகியவாறு "பகதமாமணியே! சிவ பரஞசுடரின் ஆகஞையால் இதோ இஙகு வநது நிற்கும

வெள்ளை வாரணத்தமாநது, கயிலாயகிரி வருதல வேண்டும்'' என்னும பணிவுடைய மொழியினையும கேடட ஆரூரருககு எலலாம உணமை நிகழசசிதான' என்னையும ஒர பொருளாககி, ஆணடவையால நடைபெறும அறபுதமோ இது!'' என்றுணாநது தம அனபா சேரமான பெருமானையும தமமுடன வரவேணடுமென்று மஙகையொருபாகனை மனததுள எணணியவராய வெள்ளையானையின மீதமாநது கொணடாா, அவ வெள்ளை வாரணம ஆரூரரைச சுமநதுகொண்டு திககும திகநதமும சபதிககும அணிமணிகள 'கல கல' வென ஓஙகார நமசிவாய நாததகதை எழுபப விணணுலகிறகு விரைநது போநதது. தேவரும, இருடியரும ''ஆரூரப் பாவலன வாழக!'' என்னும வாழததொலி முழஙக வாரணம பினபறறிச சென்றனா!

பொயகையில நீராடிக கொணடிருந்த சேர வேநதா திருவஞசைககளததுநாதனின பொனனடிகளை வணஙக ஆலயததுட சென்றாா, சென்றவா மாரெலாம அதிசயிககததக அருமை நமபியாரூரர் ''சேரமான பெருமகனே நீவிரும வருக!'' எனததமமையும தகையுடைய தம மனத்துளளெணணி, விணணிடை வேழத்தின் மீதமாநது போதலையும, தேவா குழுவினரையும இறையருளால பெற்ற தம ஞான நோககால உணாநதார்; உணாநத அககணமே தம அருகில நின்ற அசுவத்தை நாடி அதனமீது அமாநது ''சிவாயநம!'' என்னும பஞசாட் சரத்தை உசசரிததாா என்ன அதிசயம! தரைமீதுலவும அபபுரவி புவனமெலாம் கணப் பொழுதில கடந்து வரும தகைமையுடையது போல விணணகததே 'விா' என்று விரைநது பறநது போய் ஆரூரர்

செலலும வாரணத்திறகும முனனதாகப் பாயநது சென றது! அதுகணட ஆரூரர் தம அனபனின் பகதி வலிமையையும அதனுல திறனபெறற அசுவததின மனோவேகச சிறபபினையும எணணி ஆனநதமிக கூறி! "சேரர் தமபெருமகனே! என ஆருயிரக கினியானை' என னுடன வநதீரோ?" என ஆாவததுடன மொழிந தனா, பேரொஙகும சீாகயிலாய கிரியையும நணணி னா அரனருளிய வேழததினின றும, அசுவததினின றும ஆரூரரும, சேரரும இறஙகி அனனையும, அணண லும உறையும பொனனெளிர் மணி மணடபத்துள புகுநதனா. அவவமயம அனைவரும கணடு அதிசயிகக அழகிய இருஜோதிகள தாரணியினின று எழுமபித தணணெளிககயிலா மலைநோககி வருவதையும கண்ட னா அவைகயிலாயததை அடைநததும அழகிய இரு நஙகையா திலகஙகள எனத தெரிநதது!

அவவிரு மஙகையரையும கண்ட ஆரூரர் பெரு வியப்பெய்தி "ஆ! பரவை நாசசியார்! சஙகிலியார்!!" என வாயமலா தேன சொட்டக கூறினா. அந நஙகை யர் திலகஙகளுடனும, அனபா சேரமான பெருமகனுட னும மநத காசததுடன வீற்றிருககும பார்வதி பரமேசு வரரின திருமுனனா போநது வணஙகி நினறனர்.

அன்னவரைக கண்ட சிவபரஞசுடர் புனனகை யரும்ப விளிதது "என சுநதரத தோழ நீ வநத னையோ?" என று பரிவுடன திருவாய மலர்ந்தருளி னர்.

பாாவதிதேவியார் ஆனந்தக கண்ணீர் ததும பிடத தமமருகே வணஙகி நினற பரவையார், சஙகிலி

யார் என்னும் இருபக்த மணிகளையும் தம்மருங்கணைத்து "தோழியரே! அணிந்திதை, கமலினி! என்றன் அருமை பாங்கியரே! எம்மை மீண்டுந் வந்தடைந்தீரோ?" என்று கருணையுடன் விளம்பினள்.

பின்னர் சிவபெருமான் தம் அருகே சூழ நின்று வியப்புடன் நோக்கியவாறிருந்த இந்திராதி தேவர், இருடிகள், முனிவர்கள் கணங்கள் அனைவரையும் விளித்து "எம் அன்பினுக் குரிமை மிகு அடியவர்களே! இதோ நம் அருகு நிற்கும் இந்த அடியவன் பூர்வத்தில் 'சுந்தரன்' என்னும் பேருடையான், அதோ உங்கள் அன்னை பார்வதி முன்னர் பணிந்து நிற்கும் பாவையர் இருவரும் இனிந்திதை, கமலினி என்னும் நாமமுடையர். அந்நங்கையர் இருவரின் அழகினைக் கண்டு மோகித்து, அவர்களை அடைய வேண்டுமென்று இச் சுந்தரன் சிந்தை நாடியதாலும், அம்மாதர்களும் இவன் மீது மையலுற்றமையாலும் 'மண்ணுலகிற் போந்து நும் எண்ணங்களை நிகழ்த்துக, பின் நம்மை நண்ணுக' என்று நாம் பணிப் பித்தமையால் மானிட உடலம் பெற்று இதுவரை தம் மனம் விரும்பியவாறு மணவினைபுரிந்து, இன்பங்கள் நுகர்ந்து இப்பொழுது நம்மை மீண்டும் வந்தடைந்தனர், இச்சுந்தரத் தோழன் நம்மீது கனிந்து கனிந்தியற்றிய செந்தமிழ்ப் பாமலர்கள் பெருஞ்சிறப்புடையதாகும். அத் தமிழ்த்தேன் தரணியெலாம் போற்றும் 'தேவாரம்' என்னும் தகையுடைய பெயரினையுடையதாகும்!" என்று தம் அன்பன் ஆலால சுந்தரனின் அரும் பெருந்தன்மையைப் பற்றிப் பகழ்ந்து கூறினர்.

அடுத்து தம அருகே பகதி வடிவாக நின்ற சேரர் பெருமகனை நோககி "நின பெருமை சானற பதியாகிய திருவஞசைக களததினினறே நினது அனபன சுநதர னின தமிழபபாமலா உலகெலாம பரவி மணமகமழப போகினறது!" எனனும வியனுரையும வழஙகியருளி னார்.

"எமபெருமான புகழுரைககும கூட இலககாகும பெருமையினைப பெறற எனககு வேறெனன இனபம வேணடும? ஆகா! ஆணடவனின கருணையினைப்பாடி ஆனநதிததிருககும பாககியத்தைவிட இநத அகணட உலகததே பெறும பாககியம வேறு ஏதும உணடோ?

"மணணுல கிறபிறநது நுமமை
வாழததும வழியடியார
பொனனுல கமபெறுதல தொணட
னேனினறு கணடொழிநதேன!
விணணுல கததவாகள விருமப வெளளை
யானையின மேல
எனனுடல காடடு விததான
நெடிததான மலை யுததமனே!
"இநதிரன மால பிரமன
எழிலார மிகுதேவரெலலாம
வநதெதிாகொளள வெனனை
மதத யானை யாருள புரிநது
மநதிர மாமுனிவ
ரிவ னாரென எமபெருமான!
நநதம ரூர னெனருன
நொடித தான மலை யுததமனே!"

என்று தம ஆண்டகையை நோககி மனங்கசிந துருகப்பாடினார். சுநதரர் பாடிய செநதமிழப்பாவினையும அவர் பெருகிய பகதியினையும கணடு கேடடுணாநத ஆதியும பகவனும 'ஆனநதம' எனனும புததமுதுணடவா போலாயினா பிரமம, விஷ்ணுககள, இநதிராதி தேவர் முதலானோர் சுநதரப்பாசு ரததின இஙகிதத் தேனிலே மிதநது 'பகதியானநதம' எனனும மெய்த் தவததிலே திளைத்தவராக நினறனா.

திருச்சிற்றமபலம

ஸ்ரீமகள் அச்சகம், சென்னை-1.